

တိပိဋကယောဆရာတော်

၏

ဘဝတစ်ကျွေ့ ခဏကျွေ့

တိပိဋက မွေလက်ဆောင် (၁၀)

ပဉ္စမအကြိမ် မွေဒါန
အုပ်စု (၁၀၀၀)

<http://www.mmteashop.com>

Typing - ဖူးဖူးလေး

PDF - ရေအိမ်

11-Jul.2011

အရှင်သိရိန္ဒာဘိဝံသ (ဆရာတော်)
တိပိဋကဓရ - မွေ့ဘဏ္ဍာဂါရိက

ဦးကြင်စိန် + ဒေါ်ရင်ကြည် သားသမီး မြေး တစ်စု၊
ရွှေကျွန်းရတနာ ရောင်းဝယ်ရေး

ဦးထင်ကျော်+ဒေါ်စုဖိစိန်မိသားစု
မြို့အမှတ် (၈)၊ ဝင်္ကံဘာလမ်းသွယ်၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ကောင်းမှု

မာတိကာ

- ၁။ မသွားဘဲသာ နီး၍လာ
- ၂။ မမျှော်လင့်ဘဲ သေရမြဲ
- ၃။ ရုပ်နာမ်အစု ငါးခုခန္ဓာသေမျိုးသာ
- ၄။ အပျက်မျိုးစုံ ဤလူ့ဘုံ
- ၅။ ခန္ဓာကိုယ်ကောင် မီးစွဲလောင်
- ၆။ အိုတာမမြင် မသေချင်
- ၇။ အပုပ်ကိုဆောင် အသေကောင်
- ၈။ သေသွားသူတွေ အမျှဝေ

❀ မသွားလဲသာ နိုး၍လာ ❀

အပ္ပမာယု မနုဿာနံ ၊ ဟီဠေယျ နံ သုပေါရိသော။
စရေယျာဒိတ္တာသီသောဝ ၊ နတ္ထိ မစ္စုဿ နာဂမော။

(သံ-၁-၁၀၉)

- ဝိ ဆုတ်ကပ်ကာလ၊ လူ့ဘဝ၊ တိုလှလူ့တစ်သက်။
- ဝိ သတိထားကာ၊ စဉ်းစားပါ၊ မှန်စွာကဲ့ရဲ့လျက်။
- ဝိ ဦးခေါင်းမီးလောင်၊ ငြိမ်းအောင်ကျင့်ငြား၊ ပမာထား၊
စွမ်းအား မြင့်အောင်တက်။

- ဦး သေခြင်းတရား၊ မရောက်ငြားသည့် အများသတ္တဝါ၊ မရှိပါ၊
နီးလာသေဖို့ရက်။
- ဦး မသွားဘဲသာ၊ နီး၍လာ၊ မှန်စွာသုသာန်ဖက်။
- ဦး သွားပါသော်လဲ၊ ဝေးနေမြဲ၊ ချွတ်လွဲနိဗ္ဗာန်တွက်။
- ဦး ခန္ဓာရသမျှ၊ သေဆုံးရ၊ မုချဇကန်ပျက်။
- ဦး ဘဝတစ်ကွေ့၊ ခဏတွေ၊ မမေ့ရအောင် ကြိုးစားတက်။

မိမိ၏ ခမည်းတော်ကြီး ဦးရဲနိုင်သည် အသက် (၇၄)နှစ် အရွယ် (၁၇-၉-၉၃) (၁၃၅၅၊ တော်သလင်း လဆန်း-၂) သောကြာနေ့ နံနက် (၇)နာရီအချိန် လူကြီးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန် သွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က “ဘဝတစ်ကွေ့ ခဏတွေ စာအုပ်ငယ်ကို ရေးသား ရိုက်နှိပ်၍ ပရိသတ်အား ဝေငှ ပေးရလျှင် အကျိုး များမည်” ဟု စိတ်ကူးမိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ဖြင့် နှလုံးသွင်း

ဆင်ခြင်ရုံ နှုတ်ဖြင့် ဟောရုံ မျှသာပြီးခဲ့၍ စာအုပ်အဖြစ် မရောက်ခဲ့ပါ။ ခမည်းတော် ဈာပနပွဲ၌ “ခမည်း တော်ကြီးနှင့် မိမိတို့ ဘဝတစ်ကွေ့မှာ ခဏတွေပြီး အချိန်စေ့၍ ခွဲခွာ သွားခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့လည်း သေလက်မှတ် ရပြီးဖြစ်၍ ကန့်သတ်ချိန်စေ့လျှင် သေရ မည်သာ ဖြစ်ကြောင်း ဘဝ တစ်ကွေ့မှာ ခဏလေးသာ တွေ့ခြင်း ဖြစ်၍ မသေမီ အတူ နေရစဉ် အချင်းချင်း အကျိုး ရှိအောင် စိတ်ကောင်းထား ဆောင် ရွတ်ဖို့ လိုကြောင်း၊ တစ်ယောက်ယောက်က ရှေးဦးစွာ သေသွားလျှင် သေသူအတွက် အကျိုးရှိအောင် စေတနာမှန်ဖြင့် ကျန်ရစ် သူက ဆောင်ရွက် ပေးဖို့သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ပူဆွေး ငိုကြွေးခြင်းသည် ကျန်ရစ်သူ အတွက်ရော ဘဝပြောင်းသူ အတွက်ပါ ဘာမျှ အကျိုး မရှိကြောင်း၊ ပုထုဇဉ်တို့သဘာဝ နှမြောပူဆွေးသည့် စိတ်ပေါ်လာလျှင် သတိဖြင့် နိုင်သမျှ ထိန်းထား သင့်ကြောင်း၊

ဆွေမျိုး ပျက်စီးမှုကြောင့် သောတာပန်များပင် ငိုကြွေးကြသေးသည်ဖြစ်ရာ ပုထုဇဉ် အနေဖြင့် ငိုကြွေးခြင်းသည် အထူးအဆန်း မဟုတ်သော်လည်း တရားဖြင့် ထိန်းနိုင်လျှင် ငြိမ်းအေးကြောင်း၊ သေသွားသူကို ရည်စူး၍ ကုသိုလ်ပြုခြင်းသည် မေတ္တာဖြင့် အကျိုး လိုလားသော စိတ်ကို ရှေ့သွားပြုပြီး တည်းငြိမ် သန့်ရှင်းအေးမြစွာ ပြုလုပ်ရသည့် သဘောသာဖြစ်ကြောင်း၊ အပူစိတ်ဖြင့် ငိုသံ ပါကြီးဖြင့် အမျှပေးလျှင် ရောက်မည် မဟုတ်ကြောင်း” စသည်ဖြင့် ဟောပြော ပေးခဲ့သည်။ မယ်တော်ကြီးနှင့် မိသားစု အားလုံး ခမည်းတော်ကြီးကို နှမြောကြသော်လည်း တရားဖြင့် ထိန်းနိုင်ကြ၍ နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြသည်။ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာ တရားနာယူ နှလုံး သွင်းကြသည်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကုသိုလ် စစ်စစ်ပြုပြီး အမျှပေးဝေ နိုင်ကြပါသည်။

နောက်ထပ်တစ်ဖန် ၄ လအကြာ (၁၄-၁-၉၄) (၁၃၅၅၊
 ပြာသိုလ ဆန်း-၃) သောကြာနေ့ နံနက်(၈)နာရီခွဲ ချိန်တွင် မိမိ
 အလွန် အားထား လေးစားရသော သက်တော်(၈၆)နှစ်အရွယ်ရှိ
 အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ စတုတ္ထ ကန်တောရဆရာတော် ဘုရားကြီး
 ဦးကေလာသ ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော် မူခဲ့ပြန်ပါသည်။ ထိုစဉ်
 ကလည်း “ဘဝတစ်ကွေ့ ခဏတွေ စာအုပ်ငယ်ကို ရေးသား
 ရိုက်နှိပ် ဖြန့်ဝေ ပေးရလျှင် ကောင်းမည်” ဟု စိတ်ကူး ခွဲသေး၏။
 သို့ရာတွင် နှလုံးသွင်းရုံ ဟောရုံ အဆင့်သာ ရောက်၍ မရေး
 ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဆရာတော်ကြီး ဈာပနပွဲ၌ “ဘဝတစ်ကွေ့ ခဏတွေ”
 တရားကိုဟော၍ ဆရာတော်ကြီးအားလည်း စမ္မဖြင့်ပူဇော်ကာ
 ပရိသတ် အားလည်း စမ္မအလှူ ပေးလှူနိုင်ခဲ့ပါသည်။ လောက
 ပကာသန လုံးဝမဖက်ဘဲ ဓမ္မပကာသန သက်သက်ဖြင့် ကုသိုလ်

အပြည့်ရအောင် ယူ၍ ဈာပနပွဲကို ငြိမ်သက်အေးချမ်းစွာ ပြုလုပ် နိုင်ခဲ့ ကြပါသည်။

လောကဖခင် သာသနဖခင် ၂-ဦး ကွယ်လွန်စဉ်က “ဘဝ တစ်ကွေ့ ခဏတွေ” သည် နှလုံးသွင်းရုံ၊ ဟောရုံသာ ပြီးခဲ့၍ ဓမ္မလက်ဆောင် စာအုပ်အဖြစ် ရောက်မလာခဲ့ပါ။

ယခု မကြာသေးမီက ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ဝှမိမြို့နယ်၊ ကျိန္တ လီရွာနေ ဒကာရင်း ဦးသိန်းအောင်က “ယခု (၂၇-၅-၉၄) သောကြာနေ့က ဇနီးဖြစ်သူ အသက်(၆၁)နှစ်ရှိ ဒကာမကြီး ဒေါ်တင်အေး စွယ်တော်ဖူးဖို့ ရန်ကုန်သို့ အလာ တောင်ကုတ် တွင် ကားမှောက်၍ ကွယ်လွန် သွားခဲ့ကြောင်း၊ ၁- လပြည့် အထိမ်း အမှတ် အလှူ လုပ်လို၍ အပူကိုငြိမ်းအေး စေမည့် စာအုပ်ငယ်ကလေး တစ်အုပ် ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ဝေ ဓမ္မဒါနပြုလိုသဖြင့်

အချိန်မီ ရေးပေး စေလိုကြောင်း” လျှောက်ထားလာခါမှ ဤ “ဘဝ တစ်ကွေ့ ခဏတွေ” စာအုပ်ငယ် ပေါ်ပေါက် လာရတော့ သည်။ အလုပ်တစ်ခုခု အောင်မြင်ရန် နောက်မှ တွန်းအား တစ်ခုခုတော့ ရှိနေရမည်ဟု သတိပြုမိ လာပေသည်။

ဆုတ်ကပ်ကာလ လူ့ဘဝဟူသည် တကယ်ပင် ခဏ ကလေး တွေကြုံရသည့် တစ်ကွေ့ ကလေးမျှသာ ဖြစ်ချေသည်။ အသက်တစ်ရာ ပြည့်အောင် နေရဖို့ပင် မလွယ် တော့ချေ။ နတ် ဗြဟ္မာတို့၏ သက်တမ်းဖြင့် ယှဉ်၍ ရေတွက်လျှင် နာရီပိုင်း မိနစ် ပိုင်း စက္ကန့်ပိုင်းကလေးမျှသာ ရှိသဖြင့် အသက် တိုတောင်း နည်းပါး လွန်းလှသည်။ ဆုတ်ကပ်ကာလ လူ့ဘဝ၌ သားအမိ သားအဖ ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေ စသည်ဖြင့် ဘဝ တစ်ကွေ့ ကလေးမှာ ခဏ ကလေးသာ တွေ့ဆုံခွင့် ရကြ

လေသည်။ သူရောကိုယ်ပါ မြို့ရွာအတွင်း ထိုထို ဤဤ အရပ်
 သို့ ကိစ္စရှိ၍ မြင်ဘူးသူ၊ မမြင်ဘူးသူ လူအများကို တွေ့ဆုံဘူး
 ကြပေသည်။ တွေ့ဆုံစဉ် စက္ကန့် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း စိတ်ထားမ
 တက်လျှင် လမ်းတစ်ကွေ့ ကလေးမှာပင် အကုသိုလ် အပူထုပ်
 တစ်ပွေကြီး ယူမိ တက်ကြ၏။ စိတ်ထား တက်သူကား လမ်း
 တစ်ကွေ့ ကလေး၌ တွေ့ဆုံခိုက် ကုသိုလ် စွမ်းအား တစ်ပွေကြီး
 ရအောင် ယူနိုင်ပေသည်။ ထို့အတူ ဘဝ သံသရာ တစ်ကွေ့ဝယ်
 ခဏ တွေ့ခိုက် မှာလည်း စင်ကြယ်မြင့်မြတ်သော စိတ်ထားဖြင့်
 ကိုယ့်ကြောင့်လည်း သူ ချမ်းသာအောင်၊ သူ့ကြောင့်လည်း
 ကိုယ်စွမ်းအား တက်အောင် နေတက်၊ ထိုင်တက်၊ အသုံးချ
 တက်မှ လူ့ဘဝ ရကျိုးနပ်ပေမည်။

ဖြစ်လာပြီးနောက် မသေနိုင်သူဟူ၍ လုံးဝမရှိချေ။ ဖြစ်လာခြင်းသည် ပျက်ဖို့သာဖြစ်၏။ ဘဝခန္ဓာကပင် ဖြစ်-အို-နာ-သေ ဆင်းရဲမျိုးစုံ တို့၏တည်ရာ ဖြစ်ပေသည်။ အတိတ်ကလည်း ဘဝများစွာ ရခဲ့ပြီးဖြစ်၍ အကြိမ်များစွာ မရေမတွက် နိုင်အောင် သေခဲ့လှပြီ။ ယခု ဘဝ၌လည်း ဧကန် သေရမည် သာတည်း။ နောက် အနာဂတ်၌လည်း ဘဝတွေ ရလာသလောက် သေရပေလိမ့် ဦးမည်။

မသွားဘဲ နီးလာသည်မှာ သုသာန်ဖြစ်၍ သွားပါလျက် ဝေးနေ သည်မှာ နိဗ္ဗာန်ဖြစ်သည်။ သုသာန်သို့ မည်သူမျှ မသွားချင်၊ သွားလည်း မသွားကြ၊ သို့သော် အို နာ သေကြိုးက ဆွဲသွား သဖြင့် တစ်ချိန်ထက် တစ်ချိန် အမြဲ နီးကပ် လာနေသည်။ နိဗ္ဗာန်ကို နှုတ်ဖြင့် တောင်းတမိသော်လည်း စိတ်ဝင်စားမှု

မလေးနက်လှသဖြင့် လက်တွေ့အကျင့်ကို ထိထိရောက်ရောက် မကျင့်မိ၍ တစ်စတစ်စ လမ်းပျောက်ကာ ပို၍ ပို၍ နိဗ္ဗာန်နှင့် ဝေးသွား တက်သည်။ ဘဝခန္ဓာ ရနေသမျှ မလိုချင်သော သေဆုံး ပျက်စီးမှု ဆင်းရဲကို ထပ်တလဲလဲ ရနေဦးမည်သာ တည်း။ မရဏ ဆင်းရဲသည် တစ်ဦးတစ်ယောက် တည်း၏ ဆင်းရဲလည်းမဟုတ် တစ်ဘဝတည်းသာ တွေ့ရသည့် ဆင်းရဲလည်း မဟုတ်၊ ဘဝတိုင်း ကြုံတွေ့ရသည့် သတ္တဝါတိုင်း၏ ဘုံဆိုင် ဆင်းရဲသာ ဖြစ်သည်။

ယခုရနေသော မိမိတို့၏ ဘဝခန္ဓာသည် သက်တမ်း အချိန် အားဖြင့် တိုတောင်း နည်းပါး လွန်သဖြင့် ကဲ့ရဲ့ ထိုက်သော်လည်း ဗုဒ္ဓ သာသနာနှင့် တွေ့ကြုံခိုက် ဖြစ်၍ လူ့ဘဝ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို အပြည့်အဝ အတိအကျ သုံးနိုင်သောကြောင့်

အချိန်တိုင်း တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် အဖိုးတန်လှသည်ကိုမူးကာ
 အထူး သတိထား ရမည် ဖြစ်သည်။ ဦးခေါင်းမီးလောင် ခံရ
 သူသည် အခြားကိစ္စများကို ခဏရပ်ထား၍ မီးငြိမ်းဖို့သာ ပဓာန
 ထား ကြိုးစား ရသကဲ့သို့ ဆင်းရဲမှုတရားခံ အပူ အခိုး အငွေ့များ
 ငြိမ်းအောင် ကျင့်ဖို့ အရေးသည် မိမိတို့၏ ပဓာန ကိစ္စပေတည်း။
 နည်းမှန် လမ်းမှန်ကိုကား ဧကန်တွေ နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ရောဂါမျိုးစုံနှင့် သက်မဲ့သက်ရှိ အနှောင့်အယှက် မျိုးစုံ
 တို့က တိုတောင်း လှသည့် အသက်ကလေးကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန်
 ဝိုင်းဝန်း ခြိမ်းခြောက် နေကြသည်။ သက်တမ်း စေ့အောင် နေရ
 မည်ဟု မည်သူကမျှ အာမ မခံ၊ တာဝန် မယူ နိုင်ချေ။ အနှေးနှင့်
 အမြန်သာ ကွာမည်။ သေရမည်ကတော့ ဧကန်ဖြစ်၏။ သေပြီး
 နောက်လည်း အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာ ဟူသော ဘဝနှောင်ကြိုး

မပြတ် သေးလျှင် ဘဝခန္ဓာ အသစ်ကို တစ်ဖန် ရရှိဦးမည်။ ဘဝ
 ခရီး ဆက်ရဦးမည်။ ဘဝခရီး ဆက်လျှင်လည်း ကိုယ်သွားချင်
 သလို မသွားရဘဲ ကိုယ့်မှာ ရှိသလိုသာ သွားရမည်ဖြစ်၍ ကိုယ်
 သွားလိုသော ပုံစံဖြင့် သွားနိုင်အောင် ကိုယ်ပိုင် ကောင်းမှုကို
 အချိန်မီ ကြိုးစား ပြုလုပ် ရမည်ဖြစ်ပေသည်။

❀ မမျှော်လင့်ဘဲ သေရခြေ ❀

ဦး အသက် အနာ၊ ချိန်အခါနှင့်၊ စွန့်ရာသုသာန်၊ လားရန်ဂတိ၊
မသိ အပ်ငြား၊ ဤ (၅)ပါး၊ စွမ်းအား မြင့်အောင်၊ ကြိုးစား
လေ။

ဦး သေခြင်းတရား၊ ရက်ချိန်းထား၊ အများသူငါ မရှိချေ။

ဦး နေရာမရွေး၊ ခါ-မရွေး၊ မနှေးသေးနိုင်ပေ။

ဦး မမျှော်လင့်ဘဲ၊ ဖြုန်းကန်၊ ကိုယ်လဲသေနိုင်ပေ။

ဦး တန်စိုး လက်ဆောင်၊ မယူပေါင်၊ မာန်ထောင် သေမင်း
တွေ။

ဦး စစ်ထိုးမရ၊ ထိုးရလျှင်လဲ၊ ကိုယ်ကပဲ အမြဲရှုံးရပေ။

- ဦး သူငါအားလုံး၊ ချုပ် ပျောက် သုဉ်း၊ နောက်ဆုံးရောက်က
သေရ ချေ။
- ဦး သူငါ တိုင်းပင်၊ သေမင်းတွင်၊ ကပ်ဝင်လဲရချေ။
- ဦး ကိုယ်ပြုသမျှ၊ မြတ်ပုည၊ မုချ အားရှိစေ။
- ဦး ဘဝတစ်ကွေ့ ခဏတွေ၊ မမေ့ရအောင် ကြိုးစားလေး။

မိမိတို့အတွက် ကြိုတင် မသိနိုင်သောအရာ ၅-မျိုး ရှိသည်။ မည်သည့် အသက်အရွယ်၌ သေမည်၊ မည်သည့် အနာဖြင့် သေရမည်၊ မည်သည့် နေရက် အချိန် နာရီ၌ သေရမည်၊ မည်သည့် နေရာ၌ သေရမည်၊ သေပြီးနောက် မည်သည့် ဘဝသို့ ရောက်မည်ကို မြတ်စွာ ဘုရားနှင့် အဘိညာဉ်ရ ပုဂ္ဂိုလ် ထူးကြီးများမှ တစ်ပါး ကြိုတင် မသိ နိုင်ကြပေ။

အများသူ ငါအားလုံး မည်သူမျှ သေမင်းဟု ခေါ်ရသော သေခြင်း တရားနှင့် ရက်ချိန်း ထားခြင်း မရှိချေ။ သေမင်းဟု သည် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မဟုတ်ပေ။ ပစ္စည်းရှိသူ၊ ပညာရှိသူ၊ တန်ခိုး ကြီးသူ၊ အာဏာရှိသူ၊ ရာထူးရှိသူ အားလုံး မည်သူ့ကိုမျှ မျက်နှာ မလိုက်ဘဲ သူကချည်းသာ လွှမ်းမိုး အနိုင်ယူတက်သော ကြောင့် သေခြင်းတရားကိုပင် သေမင်းဟု တင်စားခေါ်ခြင်းဖြစ် သည်။ ဆိုင်ရုံသာ ဆိုင်၍ မပိုင်သဖြင့် သေရမည့်နေ့ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကန့်သတ် ချိန်းချက် နိုင်စွမ်း မရှိချေ။ နေရာ ဒေသမရွေး အခါ ကာလမရွေး မနေးလျင်စွာ မကြာချက်ချင်း သေနိုင်ကြသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြုန်းကန်ပင် သေပွဲ ဝင်နိုင်ကြ သည်။ နေ့မြင် ညပျောက်၊ ညမြင် နေ့ပျောက်၊ ခုမြင် ခုပျောက် ဟု ဆိုရလောက်အောင် အပျက်အစီး မြန်တက်သည်။ သေခြင်း တရားကား ဘဝတစ်ခု၏ ကန့်သတ်ချိန် ရောက်လာလျှင် တန်ဖိုး

လက်ဆောင် ပေး၍ လာဘ်ထိုး သော်လည်း ကင်းလွတ်ခွင့် မပေး၊ အချိန် နေ့ရက် ရွှေ့ရန်လည်း မပေးချေ။ ကိုယ့်နောက်ကို သူ့ကို ဆွဲ၍ မရဘဲ သူ့နောက်ကိုသာ ကိုယ်က လိုက်ရမည် ဖြစ်သည်။ အကြမ်း နည်းကိုသုံး၍ လက်နက် မျိုးစုံဖြင့် စစ်ခင်း တိုက်ခိုက်၍လည်း မရချေ။ အရဲစွန့်၍ တိုက်ခိုက်လျှင်လည်း ကိုယ်ကသာ ဧကန် မချွတ် ရှုံးရ မည်ဖြစ်သည်။ သူ ငါ အားလုံး နောက်ဆုံး ရောက်က မုချဧကန် ချုပ် ပျောက်သုဉ်၍ သေဆုံး ရမည် ချည်းသာ၊ သူငါတိုင်ပင် နောက်ဆုံးတွင် သေမင်းထံ လက်မြှောက်ကာ ဒူးထောက်၍ အရှုံးပေး ကြရမည် ချည်းသာ တည်း။

မတက်စွမ်းနိုင်သော သေခြင်းတရားကို မတွေ့ရအောင် တာဆီးမည့် အစား ကိုယ်တက်စွမ်းနိုင်သော ကောင်းမှုတရားကို အချိန်မီ ကြိုးစား ထားဖို့သာ လိုပေသည်။ ကိုယ်အနိုင် ယူရမည့် အရာကား ကိုယ့်စိတ် သာတည်း။ ကိုယ့်စိတ်ကို နိုင်သလောက် ကောင်းမှု တိုးမည်။ ကောင်းမှု တိုးသလောက် စွမ်းအား သတ္တိ ပြည့်ဝ၍ အသေတက်မည်၊ အသေရဲမည်၊ ဘဝခရီးကို လမ်းရှင်း တက်မည်။ တကယ့် ထောက်တည် အားကိုးရာ အစစ်မှာ ကိုယ် ပြုထားသည့် ကောင်းမှု တရားသာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကို ကိုယ် ကယ်တင် စရာ စွမ်းအားမှာလည်း ကောင်းမှုတရားမှ တစ်ပါး အခြား ဘာမျှ မရှိချေ။ လောက အတွင်းရှိ ကယ်ဆယ်ရေး တာဝန်ခံ၊ ကယ်ဆယ်ရေး ကိရိယာ အားလုံးသည် ဘောင်ခတ် ထားသည့် ကန့်သတ်ချက် နယ်မြေကို ကျော်လွန် နိုင်စွမ်းမရှိ

ချေ။ အကန့် အသတ် ဖြင့်သာ ကယ်ဆယ်နိုင်စွမ်း ရှိကြလေသည်။

တစ်ချိန်တုန်းက ဘုရားရှင် အာဠဝီမြို့ အဂ္ဂိဠဝ ကျောင်း၌ သီတင်း သုံးတော်မူစဉ် ဆွမ်းလှူကြသော ဆွမ်း အလှူရှင် လူများ အား အနု မောဒနာတရား ဟောတော်မူရာ-

- စိ အသက်မမြဲ၊ သေခြင်းမြဲ၊ ငါလဲဧကန် သေရမည်။
- စိ ငါ့အသက်မှာ၊ သေခြင်းသာ၊ မှန်စွာ နောက်ဆုံးရှိချေသည်။
- စိ ဇီဝိန်မကင်း၊ သက်ရှည်ခြင်း၊ သေတွင်း၌သာ ဆုံးလိမ့်မည်။

ဟု သေခြင်းတရားကို အဖန်ဖန် ပွားများရန်ကို လည်းကောင်း၊ သေခြင်း တရားကို ဆင်ခြင် စဉ်းစား ပွားများ

ခြင်း မပြုသူသည် လက်၌ တုတ်မပါသူ မြွေဆိုး တွေလျှင်
 ကြောက်ရ သကဲ့သို့ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကာ အော်ဟစ်
 မြည်တမ်း ပင်ပန်းစွာ သေရ တက်သည်ကို လည်းကောင်း၊
 သေခြင်း တရားကို အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ဆင်ခြင် ပွားများ
 သူသည် လက်၌ တုတ်ကိုင် ထားသူ မြွေမကြောက် သကဲ့သို့
 စိတ်ဓါတ် ကြံ့ခိုင်၍ မတုန်မလှုပ် မထိတ် မလန့် ရဲရင့် တည်ငြိမ်
 စွာ ဘဝကူး ရသည်ကို လည်းကောင်း ဟောပြု တော်မူ၏။

တရားနာ ပရိသတ် အတွင်း၌ ခါနစ် အရွယ်ရှိ
 ရက်ကန်းသည် အမျိုးသမီးငယ် ၁-ဦး တည်းသာ လေးလေး
 စားစား တန်ဖိုးထားကာ စိတ်ပါလက်ပါ နာကြား မှတ်သား၍
 နေ့ညဉ့် မပြတ် ပွားများလေသည်။ ၃-နှစ် ပတ်လုံး စွဲစွဲမြဲမြဲ သဲသဲ

မဲမဲ ပွားများ အားထုတ်သည်။ ကျန်လူ အများကားပြီးပြီး ပျောက် ပျောက် ဖြစ်သွားကြသည်။

ဘုရားရှင်သည် တရား ဟောပြီးနောက် ဇေတဝန် ကျောင်းသို့ ကြွတော်မူ၏။ တစ်နေ့ သောအခါ မိုးသောက်ယံ၌ လောကကို ဉာဏ်ဖြန့်၍ ကြည့်တော်မူရာ ဉာဏ်တော်ထဲ၌ ထို အမျိုးသမီးငယ်၏ သောတာပန် ဖြစ်မည့် အခြင်းအရာကို မြင်တော်မူ သဖြင့် အာဠဝီမြို့ အဂ္ဂိဠဝ ကျောင်းတော်သို့ ရဟန်း ငါးရာနှင့် အတူ ကြွတော်မူသည်။

လူအများသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား ဆွမ်းလှူ ပြီးနောက် ဘုရားထံမှ တရားနာရန် နေရာယူ နေကြသည်။ ရက်ကန်းသည် အမျိုးသမီးငယ် ပရိတ်သတ်ထဲ၌ ရောက်မလာသေး သဖြင့် ဘုရားရှင်က တရားမဟောဘဲ ဆိတ်

ဆိတ်ပင် ထိုင်နေတော် မူ၏။ ထိုအမျိုးသမီး ငယ်သည် သူ့ဖခင်
 စေခိုင်း အပ်သော ရက်ဖောက်ကိုလုံး၍ သူ့ဖခင်ထံ သွားပို့ပြီးခါမှ
 စိတ်ကူးထားသည်။ စိတ်ကူး ထားသည့် အတိုင်း ရက်ဖောက်
 လုံးပြီး တောင်း၌ ထည့်ကာ သူ့ဖခင်ရှိရာ ရက်ကန်း အလုပ်ရုံသို့
 သွားစဉ် ဘုရားရှိရာ အနီးသို့ ရောက်သွားရာ ပရိသတ် အစွန်၌
 ရပ်လျက် ဘုရားကို ကြည့်ရှု နေလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးငယ် ရက်ကန်း အလုပ်ရုံသို့ ရောက်လျှင်
 ထိုနေ့၌ပင် သေလွန်ရမည်ကို ဘုရားရှင် သိတော်မူ၍ ပုထုဇဉ်
 ဘဝဖြင့် သေရလျှင် လားရာဂတိ မမြဲနိုင်၊ သောတာပန်ဘဝဖြင့်
 သေရမှ လားရာဂတိမြဲနိုင်မည်ဖြစ်ရကား ထို အမျိုးသမီးငယ်ကို
 ပရိသတ်အတွင်း ဝင်လာစေလို့ သဖြင့် ဘုရားရှင်က ကြည့်တော်
 မူလိုက်၏။ အမျိုးသမီးငယ်လည်း အလိုက်သိစွာ ပရိသတ်အ

တွင်း ဝင်လာ၍ ဘုရားရှင်ကို ဦးချပြီး သင့်တော်ရာ အရပ်၌ နေလိုက်သည်။

ပရိသတ်အလယ်၌ ထိုင်နေသော ထိုအမျိုးသမီးငယ်ကို ဘုရားရှင်က မေးခွန်း၄-မျိုး မေးတော်မူရာ အမျိုးသမီးငယ်ကလည်း ဖြေကြား၏။ မေးပုံဖြေပုံမှာ-

(၁) “ချစ်သမီး ဘယ်ကလာခဲ့သလဲ” ဟုမေးသော် “မသိပါအရှင်ဘုရား” ဟုလျှောက်၏။

(၂) “ဘယ်အရပ်ကိုသွားမလို့လဲ” ဟုမေးပြန်သော် “မသိပါဘုရား” ဟုပင်လျှောက်၏။

(၃) “သင်မသိဘူးလား” ဟု မေးပြန်ရာ
“သိပါတယ်ဘုရား” ဟု လျှောက်၏။

(၄) “သင်သိရဲ့လား” ဟု မေးပြန်သောအခါ
“မသိပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထား ဖြေဆို၏။

ထိုအမျိုးသမီးငယ်၏ ဖြေဆိုသံကို လူအများက ကြားရလျှင် အကြောင်းမသိသဖြင့် ဤကလေးမသည် ဘုရားရှင်ကို ‘ဘု’ ပြောသည်၊ ကန့်လန့်ပြောသည်၊ မရိုမသေ မခန့်မညား ပြောသည်ဟု ထင်ကြသောကြောင့် ဝိုင်း၍ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ ပြစ်တင် ပြောဆို ကြလေသည်။ ဘုရားရှင်က ထို ပရိသတ်ကို အသံတိတ် အောင်ပြု၍ ထို အမျိုးသမီးငယ်ကို အဖြေစကား ၄-မျိုး၏ ဆိုလို

ရင်းကို အရှင်း ခိုင်းတော်မူသည်။ ထို အမျိုးသမီးငယ်က ဤသို့ ရှင်းလင်း လျှောက်ထားသည်။

(၁)“အတိတ်ကာလ ဘယ်ဘဝက လာခဲ့၍ ဤရက်ကန်းသည် သမီးငယ်ဘဝသို့ ရောက်လာရသည်ကို မသိ၍ ‘ဘယ်က လာခဲ့သလဲ’ ဟု မေးတော့ ‘မသိပါ ဘုရား’ ဟု လျှောက်ခဲ့ တာပါ ဘုရား”

(၂)“ဤဘဝက သေလွန်ပြီးနောက် အဘယ်ဘဝသို့ လာရောက် ရမည်ကို မသိ၍ ‘ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ’ ဟု မေးတော့ ‘မသိပါ ဘုရား’ ဟု လျှောက်ခဲ့ ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား”

(၃)“တပည့်တော်မ ဤဘဝ၌ ဧကန် မုချ သေရမည်ကို သိ၍ ‘သင် မသိ ဘူးလား’ ဟု မေးတော့ ‘သိပါတယ် ဘုရား’ ဟု ဖြေဆိုခဲ့တာ ပါ ဘုရား”

(၄)“ဧကန် မုချ သေရမည်ကို သိသော်လည်း သေရမည့် နေ့ရက် အချိန်အခါကို အတိအကျ မသိရပါ၍ ‘သင်သိရဲ့လား’ ဟု မေးတော့ ‘မသိပါဘုရား’ ဟု လျှောက်ခဲ့တာပါ ဘုရား”

ဤသို့ အမျိုးသမီးငယ်က ရှင်းလင်း လျှောက်ထား လိုက်သော အခါ ဘုရားရှင်က ကောင်းချီး ပေးတော် မူသည်။ မရဏသတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို ၃-နှစ် စီးဖြန်း ပွားများ ခဲ့သူ ဖြစ်ရကား ဘုရားရှင် အားဘော်ကျ ဖြေပြနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်က သစ္စာ ၄-ပါး အမှန်တရားကိုပြု၍ ဝိပဿနာတရားကို ဟောပြု လိုက်ရာ အသက် (၁၉)နှစ် အရွယ် ထို အမျိုးသမီးငယ်သည်

ခန္ဓာမှာ ဉာဏ်ကိုချ၍ လက်တွေ့ ပွားများရင်း တရားကို နာကြားစဉ် သောတာပန် ဖြစ်သွားလေသည်။

သောတာပန် ဖြစ်ပြီးနောက် ရက်ဖောက်တောင်းကိုယူ၍ ဖခင်ရှိရာ ရက်ကန်း အလုပ်ရုံသို့သွားရာ ဖခင်ရက်ကန်းသည် သည် ထိုင်ရင်း အိပ်ငိုက်နေစဉ် အသံကြား၍ လန့်နိုးပြီး သမီးအနားသို့ ရောက်နေသည်ကို သတိ မထားမိဘဲ လက်ခတ် (လက်လိပ်)ကို ငင်လိုက်ရာ သမီး၏ရင်ဝကို ထိခိုက်မိ၍ သမီးလဲကျ သွားသည်။ ထို အမျိုးသမီးငယ် သေဆုံးက တုသိတာ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

မိမိ အမှားကြောင့် သမီး သေဆုံး သွားသည်ကို သိရသော ဖခင် ရက်ကန်းသည်သည် ဆောက်တည်ရာ မရအောင် ပူလောင် လွန်းလှ၍ ငိုကြွေး မြည်တမ်းလျက် ဘုရားထံ ပြေးသွား

ပြီး “တပည့်တော်ရဲ့ သမီးလိမ္မာကလေး သေသွားပါပြီ ဘုရား၊
 တပည့်တော်ရဲ့ နှလုံးသားတွေ ပူလောင် လှပါတယ် ဘုရား၊
 တပည့်တော်ရဲ့ သောကမီးကို ငြိမ်းပေးတော်မူပါဘုရား” ဟု
 လျှောက်သည်။ ဘုရားရှင်က “အသင် ဒကာသည် အတိတ် ဘဝ
 များစွာက သမီးသေ၍ ငိုခဲ့ရသောကြောင့် ယိုစီး ထွက်ကျ
 ခဲ့သော မျက်ရည်များ ပင်လယ်ရေ ထက်ပင် များခဲ့ လှပြီ” ဟု
 တရားစကား မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထိုရက်ကန်းသည် ဒကာသည် စိတ်သက်သာရာ ရ၍
 နောက်ထပ် ပူလောင် ရှုပ်ထွေး လှသော သံသရာ ခရီးကြမ်းကြီး
 ကို ဆက်သွားရန် ကြောက်ရွံ့ လှသဖြင့် ဘုရားရှင်ထံ ရဟန်း
 အဖြစ်ကို တောင်း၍ ရဟန်း ပြုလိုက်သည်။ ရဟန်းဘဝ၌
 ကြိုးကြိုးစားစား တရားအလုပ်ကို အားထုတ်လိုက်ရာ မကြာမီပင်

ဝိပဿနာဉာဏ် ရင့်၍ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားသည်။ သမီးသေ၍
ရဟန္တာ ဖြစ်သည်ဟုပင် ဆိုရ မလို ဖြစ်နေသည်။ သားအဖ
နှစ်ယောက် စလုံး ဘဝ တစ်ကွေ့၌ ခဏ တွေ့ရကျိုး နှပ်သွားကြ
လေ ပြီတကား။

❀ ရုပ်နာမ်အစု ငါးခုခန္ဓာ သေမျိုးသာ ❀

- ဝိ မနာရလို၊ ငါကဆိုလဲ၊ မရဘဲ၊ မလွဲ နာကြရ။
- ဝိ မအိုရလို၊ ကိုယ်ကဆိုလဲ၊ မရဘဲ၊ မလွဲ အိုကြရ။
- ဝိ မသေရလို၊ ငါကဆိုလဲ၊ မရဘဲ၊ မလွဲ သေကြရ။
- ဝိ နှစ်ဝ နာမ်ရုပ်၊ ဤ ကိုယ်ပုပ်ကား၊ ဖြစ်ချုပ်ကြိမ်ဖန်၊
ဖောက်ပြန် ဖောက်လွဲ တည်မမြဲ၊ ငါလဲသေမည်ပ။
- ဝိ ရုပ်နာမ်အစု၊ ငါးခုခန္ဓာ၊ သေမျိုးသာ၊ သူ ငါ အားလုံး သေကြ
ရ။
- ဝိ အတိတ်ကလဲ (ရှေးတုန်းကလဲ)၊ ချုပ်ပျောက်စဲ၊
မလွဲသေခဲ့ရ။
- ဝိ ခုခါဉ်လဲ၊ ချုပ်ပျောက်စဲ၊ အမြဲ သေနေကြ။

- စိ နောက်ခါ၌လဲ၊ မခိုင်မြဲ၊ မလွဲ သေမည်ပ။
- စိ သူများတွေလဲ၊ သေမျိုးဘဲ၊ မလွဲ သေနေကြ။
- စိ တို့တတွေလဲ၊ သေမျိုးဘဲ၊ မလွဲ သေမည်ပ။
- စိ မသေမီတွင်၊ အထုပ်ပြင်၊ ကြိုတင် ကြိုးစားမှ။
- စိ အားကိုးစရာ၊ ပြည့်စုံပါ၊ သေခါ စိတ်အေးရ။
- စိ ဘဝတစ်ကွေ့ ခဏတွေ၊ မမေ့ရအောင် ကြိုးစာကြ။

မိမိတို့ရရှိထားသည့် အရာကား ရုပ်နာမ် အစု ငါးခုခန္ဓာ သေမျိုးသာတည်း။ အိုမျိုး၊ နာမျိုး၊ သေမျိုးဖြစ်သောကြောင့်သာ အိုရ နာရ သေရ ပေသည်။ ခန္ဓာသည် သူ့အလုပ်ကို သူ လုပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူ့ အလုပ်ထဲ၌ ကိုယ့်အလုပ် မထည့်ဘဲ ငေးကြည့် နေလျှင် မူးလဲ သွားမည် ဖြစ်သည်။ မီးတောက် သွား

မည် ဖြစ်သည်။ သူ အလုပ်ထဲ၌ ကိုယ့်အလုပ် ထည့်ပေးမှ ငြိမ်းအေး၍ အမြတ် ထွက်လာ ပေလိမ့်မည်။

နှစ်ဝ နာမ် ရုပ် ဤကိုယ် ပုပ်ကား မအို မနာ မသေလို သော်လည်း မလိုမကျဘဲ အိုနာ သေရမြဲ သာတည်း။ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ချုပ်ပျောက် ပျောက်စီး၍ ဖောက်ပြန် ဖောက်လွဲ တည် မမြဲသည့် ခေတ်မီ စက်ကိရိယာကြီးနှင့်မျှ မပျောက်အောင်တား ၍မရ။ မည်သည့် စွမ်းအားတန်ခိုးနှင့်မျှ မသေရအောင် ထိန်းချုပ် ဆီးတား နိုင်စွမ်း မရှိချေ။

အတိတ်ကလည်း ရေတွက် ကန့်သတ်၍ မရနိုင် အောင်ပျက်ခဲ့ လှလေပြီ။ ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ဖြစ်နေတုန်း ပျက်နေ တုန်း ပင်တည်း။ နောက်ခါ၌လည်း ဖြစ်လာတိုင်း ပျက်ရပေ

လိမ့် ဦးမည်။ သူများတွေလည်း သေမျိုးကိုရထားသဖြင့် သေကြ
 ပြီ သေနေ ကြတုန်းပင်၊ မိမိတို့လည်း သေမျိုးဖြစ်၍ မလွဲ ဧကန်
 သေရမည်သာ။ မသေမီ အချိန်ရှိတုန်း ကုသိုလ်အထုပ်ကို
 လုံလောက်အောင် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားမှ အားကိုးစရာ ပြည့်စုံ
 ပြီး သေခါ စိတ်အေး ရမည်ဖြစ်သည်။

ဘုရားလက်ထက်က သာဝတ္ထိမြို့၌ ကမ္ဘာတစ်သိန်း
 ပါရမီ ဖြည့်ပြီးသော ကိသာဂေါတမီသည် အရွယ်ရောက်၍
 သူဌေးသား တစ်ဦးနှင့် အကြောင်းပါကာ သားဦး ကလေးတစ်
 ယောက် ရရှိလာသည်။ သားဦးကလေးသည် လမ်းသွားခါစ
 ချစ်စဖွယ် အရွယ်ကလေး၌ သေဆုံးသွားရှာသည်။ ဘဝတစ်ကွေ့
 ကလေး၌ ခဏကလေးသာ တွေ့လိုက် ရသည်။ ကိသာဂေါတမီ
 သည် ဤဘဝ၌ သေသူကို မတွေ့ဘူး သေးသဖြင့် သောကမီး

ကြီးစွာလောင်၍ သားသေအလောင်းကောင်ကို မပစ်ရက်ရှာဘဲ ရင်ခွင်မှာ ပွေဖက်လျက်” ငါ့သားသေလေး အသက် ပြန်ရှင်အောင် ကုပေးနိုင်တဲ့ ဆေးကို သိပါသလား၊ သားသေကို ရှင်အောင် ကုနိုင်တဲ့ ဆေး မရှိဘူးလား” ဟု အိမ်စဉ်လျှောက်ကာ မေးသွား လေသည်။ သားအပေါ်မှာ တွယ်တာမူက အားကြီးနေသဖြင့် “အရှူးမ” ဟု ပြောင် လှောင် ပြောဆိုကြသည်ကိုပင် အရေး မစိုက် နိုင်တော့၊ စိတ်ကောင်း ရှိသူ ပညာရှိ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကတွေ့၍ သနားသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားထံ သွားမေးရန် ညွှန်ကြား လိုက်လေသည်။ ကိသာဂေါတမီသည် သားသေ အလောင်းကောင်ကို ပွေပိုက် ကာဘုရားထံ သွား၍” တပည့်တော်မရဲ့ သားသေကို ရှင်အောင် ကုပေးနိုင်တဲ့ ဆေးကို သိတယ်ဆိုတာ မှန်ပါသလား ဘုရား၊ တပည့်တော်မရဲ့ သားသေကလေး အသက်ရှင်ဆေး ပေးတော်

မူပါဘုရား” ဟု ဟစ်အော် လျှောက်ထားသည်။ ဘုရား ရှင်က “ဆေးကို ရလိုလျှင် လူမသေ ဘူးသေးတဲ့ အိမ်မှ မုန့်ညင်းစေ့ အနည်းငယ် ယူဆောင်လာခဲ့” ဟု မိန့်တော်မူသည်။ “ငါသားသာ သေရသည်မဟုတ်၊ လူအားလုံးပင် သေကြရသည်၊ ငါသားနှင့် ကွဲကွာ ရသည့် ဆင်းရဲကို တွေ့ရသည်မဟုတ်၊ လူတိုင်း လူတိုင်း ပင် ထိုဆင်းရဲကို တွေ့ကြုံရသည်”ဟု အသိအမြင်မှန် ရ၍ သောက ငြိမ်အေး စေလိုသဖြင့် ဘုရားရှင်က နည်း ပရိယာယ်ကို သုံး၍ မိန်းကြားတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

ကိသာဂေါတမီသည် သားသေကို ဖွေပိုက်ကာ သာသတ္ထိမြို့တွင်း ဝင်၍ အိမ်စဉ် အတိုင်း ဝင်သွားကာ မုန့်ညင်း စေ့ကို တောင်းရာ မုန့်ညင်းစေ့ကို အိမ်ရှင်များက ပေးမည် ပြုသောအခါ “ဤအိမ်၌ သေဘူးသူ တစ်စုံ တစ်ယောက်မျှ မရှိပါ

သလော” ဟုမေး၏။ “ဤအိမ်၌ လူသေ ဘူးပါသည်” ဟု ကြားရသောအခါ မုန်ညင်းစေ့ကို ပြန်ပေး၍ ရှေ့ဆက် သွားလေသည်။ ဝင်ရောက်သမျှ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းပင် “လူသေဘူးပါသည်” ဟု ပြောပြသော အခါ ကိသာ ဂေါတမီ အသိ သတိ ဝင်လာသည်။ “ဩ--- သေတယ်ဆိုတာ ငါ့သား တစ်ယောက်တည်း မဟုတ် ၊ အားလုံးသေကြတာပဲ၊ သားချစ်နှင့် ကွေ့ကွင်းရတဲ့ ဆင်းရဲဆိုတာ ငါတစ်ယောက်တည်း တွေ့ရတာ မဟုတ် ၊ အားလုံး တွေ့ရတာပဲ” ဟု အမြင် မှန် ပေါ်ပေါက်ကာ သားသေအပေါ် တွယ်တာ မှု ကင်းလျက် သင့်တော်ရာ သွား၍ သားသေကို စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး ဘုရားထံ သွားလေသည်။

ဘုရားရှင်က “လူမသေဘူး သေးတဲ့ အိမ်က မုန်ညင်းစေ့ ရခဲ့ ရဲ့လား” ဟု မေးတော်မူရာ “မရခဲ့ပါ ဘုရား၊ အသက်

ရှင်သူ အားလုံး နောက်ဆုံးမှာ သေရတာချည်းပါဘဲဘုရား” ဟု လျှောက်သောအခါ “ချစ်သမီး သင်သည် ‘ ငါ့သားသာ သေ၏ ’ ဟု ထင်ခဲ့သည်။ အမှန်အားဖြင့် သေခြင်းဟူသည် သတ္တဝါ အားလုံး၏ ဘုံဆိုင် ဒုက္ခသာ ဖြစ်သည်” ဟု အစချီ၍ သစ္စာ ၄-ပါး ဝိပဿနာ တရားကိုပြု၍ တရား ဟောတော် မူလိုက်ရာ ကိသာ ဂေါတမီ သောတာပန် ဖြစ်သွားသည်။ မကြာမီ သာသနာဝင်၍ ဘိက္ခုနီပြုကာ တရားအားထုတ်ရာ ပဋိသမ္ဘိဒါနှင့် တကွ ရဟန္တာ ဖြစ်သွား လေသည်။ သားသေ၍ ကိသာဂေါတမီ အချိန်မီ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားရသည်ဟု ဆိုရမလိုဖြစ်သည်။ ဘဝတစ်ကွေ့ ခဏ တွေ့ရကျိုး နှပ်သွားသည်။ နောက်ပိုင်း၌ မြတ်စွာဘုရားက “ခေါင်းပါးသော သင်္ကန်းကို ဆောင်နိုင်သည့် ဘိက္ခုနီတို့တွင် အသာဆုံး” ဟု ဧတဒဂ်ဘွဲ့ ပေးတော်မူသည်။ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီ ဖြည့်ပြီးသော ဧတဒဂ်ပိုင်ရှင် ရဟန္တာ ထေရီမ အလောင်း

ထိပ်တန်း အမျိုးသမီးကြီးကိုသော်မှ သားသေကို ရှင်အောင်
လုပ်ပေး ချင်သည့် အသိမှား ဝင်လာသည် အထိ ပူလောင်
မှောင်မိုက် စေသော သောက မီးကြီးကား အလွန် ဆိုးဝါး လှချေ
တကား။

❀ အပျက်မျိုးစုံ ဤလူ့ဘုံ ❀

- စိ အပျက်မျိုးစုံ၊ ဤလူ့ဘုံ၊ တွေ့ကြုံ ဆုံ၍ကွဲ။
- စိ ပျက်လျှင်ပြုပြင်၊ လူ့စွမ်းအင်၊ မြှင့်တင်ပေးရမိ။
- စိ ပန်းပဲဆရာ၊ မီးထဲမှာ၊ ဖုတ်ကာပေးတဲ့ သံလိုပဲ။
- စိ သတိညှပ်ဟူ၊ ဆွဲထုတ်ယူ၊ အပူ သက်သာစဲ။
- စိ တရားလမ်းမှန်၊ တင်ပေးပြန်၊ ဖန်ဖန် ထုရမိ။
- စိ သုံးဆောင်စရာ၊ ပေါ်ထွက်လာ၊ စိတ်မှာ တိုးတက်ရဲ။
- စိ ဘဝတစ်ကွေ့၊ ခဏတွေ၊ မမေ့ရအောင် အားကုန်ခဲ။

ခဏတွေကြုံ ဤလူ့ဘုံသည် အပျက် မျိုးစုံ နေသော
လောက ဖြစ်၏။ ခဏတဖြုတ် တွေ့ကြုံဆုံပြီး အချိန်စေ့လျှင်

မကြာမီ ကွဲကြရသည်။ ပျက်စရာကား ဆွေမျိုး , ဥစ္စာ, ကျန်းမာရေး, ကိုယ်ကျင့်တရား, အယူအဆ အတွေးအခေါ် အားဖြင့် ၅-မျိုး ရှိသည်။ ထို ၅-မျိုးထဲက တစ်မျိုးမျိုးပျက်၍ အပျက်အတိုင်း ထားပြီး ငေးမှိုင်း နေလျှင် လူ့စွမ်းအား တုံးသွား တက်သည်။ အပျက် ၅-မျိုးတွင် ရှေ့ ၃-မျိုး ပျက်ရုံမျှဖြင့် အပါက် မကျပါ။ နောက် ၂-မျိုး ပျက်မှ အပါယ်ရောက်အောင် ပို့တက်၍ ကြောက်စရာ ကောင်းသည်။ ဘာတွေ ဘယ်လိုပင် ပျက်ပျက် အပျက်ကို တရားဖြင့် ပြုပြင်ပေးနိုင်မှ လူ့စွမ်းရည် ပေါ်လာ နိုင်သည်။ ပျက်နေသည့် သက်ရှိသက်မဲ့များကို လက်လှမ်းမီ သလောက် မိမိ တက်စွမ်း နိုင်သည့်အတိုင်း အတာထိ ပြင်ပေး ရသည်။ ပြင်ရန် လက်လှမ်း မမီတော့လျှင်လည်း ကိုယ့် စိတ်ကိုသာ တရားဖြင့် ပြုပြင် ပေးလိုက် ရသည်။ ပြင်ရမည့် ခန္ဓာကို ရထားသဖြင့် ပြင်နိုင်မှ တော်ကာကျမည်။

အပျက်အာရုံနှင့် တွေ့ရသည့်အခါ ပန်းပဲဆရာက သံရိုင်းတုံးကို မီးထဲမှာ ဖုတ်ပေး သကဲ့သို့ မိမိစိတ်ကို မီးဖုတ် ပေးနေ ပြီးဟု နားလည် ရမည်ဖြစ်သည်။ နီရဲ နေအောင် မီးဖုတ် ခံရသည့် သံတုံးကို ညှပ်မပါဘဲ လက်ဖြင့် သွားကိုင်လျှင် လက်ကို လောင်ကျွမ်း သွားစေ တက်သကဲ့သို့ အသိ သတိ မပါ သော စိတ်ဖြင့် အပျက် အာရုံကို သွားထိလျှင် ရူးမတက် ပူလောင် သွားစေ တက်သည်။ ဆူပွတ်နေသော မီးဖိုပေါ် တင်ထားသည့် ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးကို လက်နီးအဝတ်မပါဘဲ လက်ဖြင့်သွား ကိုင်လျှင် လက်ကို ပူလောင် သွားစေတက် သကဲ့သို့ အပျက်အာရုံကို တရားအသိ သတိ အခု အခံ မပါဘဲ သွားထိလျှင် အရူး တစ်ပိုင်း ဖြစ်အောင် ပူလောင် သွားစေ တက်သည်။

နီရဲနေအောင် မီးဖုတ် ခံထားရသည့် သံတုံးကို မပူအောင် ညှပ်ဖြင့် ဆွဲထုတ်ယူ၍ ပေပေါ်တင်ကာ ဓား လှံ စသော အသုံး အဆောင် ဖြစ်ပေါ် လာအောင် တူဖြင့် အဖန်ဖန် ထုပေးရသကဲ့သို့ ဆွေမျိုးပျက်စီးခြင်း စသော အပျက် အာရုံ ကိုလည်း စိတ်မပူ ရအောင် သတိညှပ်ဖြင့် ဆွဲထုတ်ယူကာ တရားလမ်းကြောင်းပေါ် တင်ပြီး ဒါန သီလ သမထ ဝိပဿနာ စွမ်းအားပေါ်လာအောင် ယောနိသော မနသိကာရတူဖြင့် အဖန်ဖန် ထုပေး လိုက်လျှင် အားကိုးစရာ ကိုယ်ပိုင်တရားများ ချက်ချင်းရရှိ လာပေသည်။ အထုကောင်း သလောက် စိတ်မှာ စွမ်းအား တက်၍ ရဲရင့်လာရပေသည်။

ပဋ္ဌာစာရီဟုဆိုလျှင် ဉာတိဗျသန (ဆွေမျိုး ပျက်စီးမှု) ကြောင့် သွက်သွက်ခါအောင် ရူးခဲရသူဟု အများပင် ကြားဖူးကြသည်။ ပဋ္ဌာစာရာဟုလည်းခေါ်သည်။ ရှောင်တခင်လျင်မြန်သော အကျင့်ရှိသောကြောင့် ပဋ္ဌာစာရီဟုတွင်သည်။ အရှက်ရှိသူတို့၏ အကျင့်မှ လျှော့ကျကာ အရှက်မဲ့သူတို့၏ အကျင့် ရှိသောကြောင့်လည်း ပဋ္ဌာစာရီဟု ခေါ်ရသည်။ အဝတ်ထမီ ဝတ်ဆင်ခြင်း ကင်းကာ လှည့်လည် သွားလာ တက်သော ကြောင့်လည်း ပဋ္ဌာစာရီဟု တွင်သည်။ လောက သဘာဝကို ပြောင်းပြန်လုပ်သူဟု ဆိုနိုင်သည်။

သူသည် သာမန် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်၊ ပြောလျှင် ယုံနိုင်စရာမရှိ၊ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ပြီးသော ဇေတဒဂ်ပိုင်ရှင် ထိပ်တန်း ရဟန္တာ ထေရီမ ဖြစ်မည့် နောက်ဆုံး ဘဝပေတည်း။

ဥစ္စာလည်းပေါ် ရုပ်လည်းချောသည့် ထိပ်တန်း သူဌေးသမီး ဖြစ်သည်။ ၁၆ နှစ်အရွယ်တွင် မိဘများက သူဌေးသားတစ်ဦးနှင့် လက်ဆက်ပေးရန် စီမံကြသော်လည်း မိမိအိမ်၌ အစေအပါး လုပ်နေသော ကျွန်ကို မိမိကို အခိုးခိုင်းကာ ကျွန်၏ခိုးရာသို့ လိုက်သွားပြီး တောရွာ၌ ဆင်းဆင်းရဲရဲသွားနေ သည်။ မိဘက မွေယာ ခင်းပေးသော်လည်း ဆူးပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းပြေးသူဟု ဆိုနိုင်သည်။ စိတ်၏ ပင်ကိုယ် သဘောကား တကယ့် ထင်မိ ထင်ရာ ပေတည်း။

ကိုယ်ဝန်ရင့်၍ သားဖွားခါနီး ချိန်၌ မိဘထံ ပြန်လို သဖြင့် ခင်ပွန်းကို ပြောရာ ခင်ပွန်းက သဘောမတူ၊ ခင်ပွန်းမရှိမီ တစ်နေ့မှာ အိမ်မှထွက်၍ မိဘထံ ပြန်သွားရာ ခင်ပွန်းသိ၍ နောက်မှ လိုက်သွားသောအခါ လမ်း၌ပင် တွေ့၍ သားဦး

ကလေး မွေးဖွားပြီး တောရွာရှိ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။
 နောက် ဒုတိယအကြိမ် ကိုယ်ဝန်ရင့်၍ သားဖွားချိန် နီးပြန်
 တော့လည်း မိဘထံပြန်လို သဖြင့် ခင်ပွန်းကို ပြောပြန်ရာ
 ခင်ပွန်းက သဘောမတူချေ။ တစ်နေ့တွင် ခင်ပွန်းအိမ်၌ မရှိခိုက်
 သားဦး ကလေးကိုခေါ်ကာ မိဘထံပြန်သွားရာ ခင်ပွန်းသိ၍
 နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ လမ်းမှာပင် တွေ့ရသည်။ ညနေ
 မိုးချုပ်၍ မှောင်စ ပြုလာပြီးဖြစ်သည်။

မိုးကြီးလေးကြီး သဲသဲမဲမဲ ကျရောက် လာသည်။
 ကံဆိုးမ သွားရာ မိုးရွာဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ မိုးရွဲရွဲစို၍
 ချမ်းအေး လှသည့် အချိန်တွင် ကမ္မဇလေက အပြင်းအထန်
 လှုပ်ရှား လာသဖြင့် သားဖွားဖို့ အရိပ် တစ်ခု လုပ်ပေးရန်
 ခင်ပွန်းကို ပြောသောအခါ ခင်ပွန်းက ညအခါ မိုးမှောင်ကြီးထဲ

စမ်းတဝါးဝါး အမိုးအကာလိုက်ရှာရင်း တောင်ပို့တစ်ခုပေါ်၌
မြုံ့ကိုတက်ခုတ်စဉ် တောင်ပို့တွင်းကမြေ ထွက်ကိုက်သဖြင့်
ပွဲချင်းပြီး သေရှာသည်။

ပဋ္ဌာစာရီသည် မိုးကြီး လေးကြီး ထဲမှာပင် သားဦး
ကလေးနှင့် အတူ နေရင်း နောက်ထပ် သားငယ်ကလေးကို
မွေးဖွား ပြန်သည်။ တစ်ညလုံး သား ၂- ယောက်ကို ရင်ခွင်မှာ
ထားပြီး ဒူးနှင့် လက်လေးဖက် ထောက်ပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်
ချမ်းလျက် ဆင်းရဲစွာ နေရ ရှာသည်။ မနက်လင်းတော့
တစ်ကိုယ် လုံး ဖြူဖက်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ ခင်ပွန်းကို လိုက်ရှာ
ရာ တောင်ပို့၌ လဲသေ နေသည်ကို တွေ့ရ၍ “ငါ့ကြောင့်
ငါ့ခင်ပွန်း သေရသည်” ဟု သွေးသား နုနုဖြင့် ပြင်းထန်စွာ
ငိုကြွေး ပူဆွေး ရရှာသည်။

ပဋ္ဌာစာရီသည် သားကြီးကို လက်မှာဆွဲ၊ သားငယ်ကို ပွေချီကာ မိဘထံ ပြန်အသွားတွင် ညက ရွာသွန်းသော မိုးကြီးကြောင့် မြစ်ရေ ကြီးနေသည်ကို မြင်ရ၏။ ကိုယ်စိတ် ဆင်းရဲမှုက လွှမ်းမိုး နေသဖြင့် ဘာကိုမျှ အေးအေး ဆေးဆေး စဉ်းစား ဆုံးဖြတ် နိုင်စွမ်း မရှိတော့။ မြစ်ရေကုလျှင် သား ၂-ယောက် စလုံး ခေါ်သွား ရမည်ကို ခေါ်မသွား ၊ သားကြီးကို ဤဖက် ကမ်းမှာ ခဏထားခဲ့သည်။ သားကြီးဆိုသော်လည်း ဘာမျှ နားမလည်သေး။ သားငယ်ကို ပွေချီကာ ဟိုဖက်ကမ်းကို ကူးသွား၍ သစ်ခင်းများ ခင်းပြီး ခဏ သိပ်ထားခဲ့ပြီး သားကြီးကို ခေါ်ရန် မြစ်ထဲ ဆင်းကုလျက် ပြန်လာသည်။

သိန်းစွန်ကြီးသည် ပဋ္ဌာစာရီမြစ်လယ်သို့အရောက်တွင် သစ်ခက်ပေါ် သိပ်ထားခဲ့သော သားငယ်ကို အသားတုံး မှတ်ပြီး ထိုးသုတ်လေရာ ပဋ္ဌာစာရီက အော်ပြီး လက်ကို မြှောက်၍ သိန်းစွန်ကို ခြောက်လိုက်သည်။ ဝေး၍ သိန်းစွန်က မကြားဘဲ သားငယ်ကို ချီသွားလေသည်။ လက်မြှောက်၍ အော်သည်ကို သားကြီးက သူ့ကိုခေါ်သည်ဟု ထင်ပြီး ရေထဲ ဆင်းပြေးလာရာ ရေထဲမှာ သားကြီး မျောပါ သွားလေသည်။ သား ၂-ယောက် စလုံး သေသွား ကြသည်။ စောစောက မီးစတစ်ချောင်းသာ ရင်ဝ၌ လောင်နေခဲ့ရာ ယခုတော့ မီးစ ၃-ခု ပေါင်း၍ ဟုန်းဟုန်း တောက်အောင် လောင်ကျွမ်း ရှိမြို့က်မှုကို ခံရတော့သည်။ ကိုယ့်မီးကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မွှေးခဲ့ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော။

ပဋ္ဌာစာရီသည် ခင်ပွန်းရော သားနှစ်ယောက်ပါ
 သေဆုံး သဖြင့် ပူလောင် ပင်ပန်းစွာ အရူးတစ်ပိုင်း ဝိုကြွေးရင်း
 သာဝတ္ထိမြို့ မိဘထံ ပြန်လာ ခဲ့ရာ လမ်း၌ လူတစ်ယောက်နှင့်
 တွေ့၍ သူ့မိဘ အကြောင်း မေးကြည့်ရာ ညတုန်းက
 မိုးကြီးလေကြီး ပြင်းထန်စွာကျပြီး အိမ်ပြိုကျကာ သူဌေးကြီး
 ဇနီးမောင်နှံရော သူ့သားပါ အိမ်ပိ၍ သေသွားကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း
 ကြာသိရပြန်ရာ ပဋ္ဌာစာရီ၏ နှလုံးသားသည် ခံနိုင်စွမ်းရည် လုံးဝ
 မရှိတော့ချေ။ မိမိခါးဝတ် လျှောကျ သွားသည်ကိုပင် မသိ
 တော့ဘဲ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် သွက်သွက် ခါအောင် တစ်ခါတည်း
 သတိလွတ်ကာ ရူးသွား လေတော့သည်။ ၆-လောင်းပြိုင် ဗျသန
 ဆင်းရဲကြီးက နှလုံးသားကို တစ်ပြိုင်တည်း စူးဝင်ထိုးနှက်
 ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်သည်။

အသက် မသေတာပင် တော်ပါ သေးသည်။ သတိ ကတော့ လုံးဝ မရှိတော့။ ပဋ္ဌာစာရီ၏ မိဘ မောင် ခင်ပွန်း သားများနှင့် ဘဝ တစ်ကွေ့ ကလေးမှာ ခဏလေး တွေ့ရ ခြင်းသည် ပူလောင် ညစ်နွမ်း ကြမ်းတမ်း ခက်ထန် အကျည်း တန်၍ ရုပ်ပျက် လွန်းလှချေ တကား။ ပါးစပ်ကလည်း ကယောင် ကတမ်းတွေ ထင်ရာ လျှောက်ပြော ၊ ခါးကလည်း အဝတ်မပါ ၊ သောက ပရိဒေဝ မီးလောင်ထားသဖြင့် ပင်ကိုယ်ရုပ်ကလည်း လုံးဝမရှိ ၊ ကျက်သရေဟုလည်း ဘာတစ်ခုမှမရှိ ၊ အရှက် ဟူ၍လည်း ပလာနတ္ထိ ၊ အရေအတွက် ထားစရာဟုလည်း ဘာမျှ မရှိ တော့ဘဲ လူ့လောက၏ အမှိုက်သရိုက် သဖွယ် ဖြစ်သွား တော့သည်။ လူများက “အရူးမကြီး ၊ အရူးမကြီး” ဟု ဆိုကာ ဖုံးနှင့်ကြ ၊ သဲနှင့်ပက် ၊ ခဲ တုတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်လျက် လူကြားထဲ လုံးဝ ဝင်ခွင့် မပေးကြတော့ချေ။ ငယ်ငယ်တုန်းက

ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချောသည့် ထိပ်တန်း သူဌေး သမီးပါ ဟု ပြောလျှင် မည်သူမျှ ယုံကြဲတော့မည် မဟုတ် ၊ ယခုဘဝမှာပင် ထိပ်တန်း ဧတဒင်္ဂဘွဲ့ခံ ရဟန္တာ ထေရီမကြီး ဖြစ်မည့်သူပါဟု ပြောလျှင် လည်း မည်သူမျှ ယုံနိုင် ကြလိမ့်မည်မ ဟုတ် ၊ ပြက်ရယ်ပြုသည့် ပြောင်လှောင်စကား ယုံတမ်းစကားဟုသာ ထင်သွားကြမည် ဖြစ်သည်။

အရူးမဘဝဖြင့် ဦးတည့်ရာ ထင်ရာ သွားနေခဲ့ရာ တစ်ချိန်တွင် ဘုရားရှင် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ တရားဟောနေစဉ် ကျောင်းနှင့် မနီးမဝေး အရပ်သို့ ရောက်သွား၏။ ဘုရားရှင်က မြင်တော်မူသဖြင့် ကျောင်းဖက်သို့ လာနိုင်အောင် အမိဋ္ဌာန်တော် မူလိုက်၏။ ကျောင်းသို့ လာသောအခါ အဝတ် မပါသဖြင့် "အရူးမကြီး" ဟုဆိုကာ လူများက ဝိုင်းတာကြ၏။ ဘုရားရှင်က

မတားမြစ်ရန် မိန့်ကြားပြီး ပဋ္ဌာစာရီ အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ “သတိရပါ ၊ သတိထားပါ” ဟု မိန့်တော် မူလိုက်ရာ ပဋ္ဌာစာရီ ချက်ခြင်း သတိရလာ၏။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ပစ်ပေး လိုက်သော အဝတ်ကို ချက်ချင်းဝတ်ပြီး ဘုရားအနားသို့ ချဉ်းကပ်ကာ “မြတ်စွာဘုရား ၊ တပည့်တော်မမှာ သားသေ၊ လင်ဆုံး၊ မိဘနှင့် မောင်ပါ ပျက်ပြုန်ပြီး ယူကြီးမရ သောကမီး တစ်ဟုန်းဟုန်း တောက်နေပါတယ် ဘုရား ၊ ကယ်တော်မူပါ ဘုရား” ဟု လျှောက်ရာ မြတ်စွာဘုရားက“သားသမီးစသည့် ဆွေမျိုးတွေ သေဆုံး၍ ငိုခဲ့ရသည့် မျက်ရည်တွေ ပင်လယ်ရေ မက များခဲ့ လှပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ သားသမီး စသူတွေသည် အားကိုးရာ အစစ် မဟုတ်ဘဲ တရားသာ အားကိုးရာ အစစ်ဖြစ်ကြောင်း” မိန့်တော်မူ၍ သစ္စာလေးပါး ဝိပဿနာ တရားကို ပြုပြီး တရားဟောလိုက်ရာ ပဋ္ဌာစာရီ အရူးပျောက်၍

သောတာပန် ဖြစ်သွားသည်။ မကြာမီ ဘိက္ခုနီ လုပ်၍ တရား အလုပ် ဆက်အားထုတ်သည်။

ဘိက္ခုနီဘဝ၌ တစ်နေ့တွင် ရေခပ်ပြီး ခြေကို ရေဆေး ရာ ခြေဆေးရန် ပထမ လောင်းလိုက်သော ရေသည် အနည်း ငယ် စီးသွားပြီး ပြတ်သွား၏။ ဒုတိယ လောင်းလိုက်သော ရေ သည် ထို့ထက် ခပ်ဝေးဝေး စီးသွား၏။ တတိယ လောင်းလိုက် သော ရေသည် ထို့ထပ် တော်တော် ဝေးဝေး စီးသွား၏။ ပဋ္ဌာ စာရီသည် ၎င်း ရေစီး သွားပုံကို ကမ္မဋ္ဌာန်း အားရုံ အဖြစ်ယူ၍ “ပထမ လောင်းလိုက်သော ရေကဲ့သို့ သတ္တဝါ တို့သည် ပထမ အရွယ်လည်း သေနိုင်၏။ ဒုတိယ လောင်းလိုက်သော ရေကဲ့သို့ မရွံ့မ အရွယ်လည်း သေနိုင်၏။ တတိယ လောင်းလိုက်သော ရေကဲ့သို့ ပစ္စိမ အရွယ်လည်း သေနိုင်၏”ဟု စဉ်းစားမိသည်။

ဘုရားရှင်က ပဋ္ဌာစာရီ၏ နှလုံး သွင်းပုံကို ထောက်ခံ၍ ကျောင်းတော်ကနေပြီး ရောင်ခြည်တော် လွှတ်ကာ “အဖြစ် အပျက်ကို မမြင်ဘဲ နှစ်တစ်ရာ အသက် ရှည်ရတာ ထက်တော့ အဖြစ်အပျက်ကိုရှုလျက် တစ်ရက်တည်း အသက်ရှင် ရတာက မြတ်၏” ဟု တရား ဟောလိုက်ရာ ပဋ္ဌာစာရီသည် ပဋိသမ္ဘိဒါနှင့် တကွ ရဟန္တာဖြစ် သွားသည်။ အသက် (၂၀)ကျော်လောက်ပင် ရှိပေ လိမ့်ဦးမည်။ နောက်ပိုင်း တွင် ဘုရားရှင်က “ပဋ္ဌာစာရီ သည် ဝိနည်းဆောင် ဘိက္ခုနီတို့ တွင် အသာဆုံး” ဟု ဧတဒင် ဂုဏ်ထူးကို ချီးမြှင့် တော်မူသည်။

ပဋ္ဌာစာရီ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အချိန်မီ ရဟန္တာ ဖြစ် သွားအောင် ခင်ပွန်းနှင့်သား မိဘမောင်များက သေပေးလိုက်ရ သလို ဖြစ်သွားသည်။ ပဋ္ဌာစာရီ၏ ဘဝတစ်ကွေ့သည် အကျည်း

တန် သော်လည်း ခဏ တွေရ ကျိုးတော့ နပ်သွားပေပြီ။ ကိလေ
 သာ ရောဂါ မြန်မြန် ပျောက်အောင် ဆေးပူ ဆေးခါးကြီးတိုက်
 ပေး လိုက်သလိုလည်း ဖြစ်သွားသည်။ လောက၌ မည်သည့်
 အရာ မဆို ကြည့်တက်လျှင် တရားချည်းပင်ဖြစ်၍ မကြည့်
 တတ်လျှင် အလကားသာ ဖြစ်သွားလေသည်။

ပဋ္ဌာစာရီသည် ဉာတိဗျသနအာရုံကို သတိညှပ် မပါဘဲ
 စိတ်ဖြင့် အမှတ်တမဲ့ ကိုင်မိ၍ သွက်သွက်ခါ ရူးအောင် ပူလောင်
 သွားရသည်။ တရားအသိ အခုအခံမပါဘဲ အာရုံနှင့်စိတ် ထိသွား
 သဖြင့် ထိပ်တန်း ပါရမီရှင်ကြီး ဖြစ်ပါလျှက် ခြစ်ခြစ်တောက် ပူ
 လောင်ပြီး ရူးသွားရသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စုံ တစ်ယောက် ၏
 အကြောင်းအရာသည် ယူတက်သူ အတွက် လမ်းညွှန် သင်ခန်း

စာ ဖြစ်ပေသည်။ ဘဝတစ်ကွေ့ ခဏတွေခိုက် အို၊ နာ၊ သေ ထက်မိမိက အရာရာ လက်ဦး ထားဖို့ အရေးကြီးလှပေ သည်။

ဘုရား လက်ထက်က ဗန္ဓုလ စစ်သူကြီးကတော် မလ္လိကာသည် အဂ္ဂသာဝက ၂-ပါး အမှူးရှိသော ရဟန်း- ၅၀၀အား ဆွမ်းကပ်ရန် စီမံ ချက်ပြုတ်နေခိုက် “သား ၃၂- ယောက်နှင့် တကွ ခင်ပွန် စစ်သူကြီးဗန္ဓုလတို့ ရန်သူ့ လက်ချက် ဖြင့် ကွယ်လွန်သွားပါပြီ” ဟု သတင်းစာလွှာ ရောက်လာ သောအခါ စာကို မည်သူ့အားမျှ မပြဘဲ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက် အေးဆေး စွာပင် ကုသိုလ် အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေသည်။ ရဟန်း-၅၀၀ ကြွလာ၍ ဆွမ်း ဆက်ကပ် နေစဉ် ကျွန်မ တစ်ယောက်က ထောပတ်အိုးကို ချီမလာရာ ချော်လဲ၍ ထောပတ်အိုး ကျကွဲ သွားသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာက

ကုသိုလ် ပြုနေစဉ် စိတ်အနှောက် အယှက် မဖြစ်စေ လို၍
 ဗန္ဓုလ စစ်သူကြီးတို့ သားအဖ အသတ် ခံရသည်ကိုလည်း မသိ
 သေးသဖြင့် "မလ္လိကာ ၊ ကွဲတက်တဲ့ သဘောဟာ ကွဲတာပဲ ၊
 ပျက်တက်တဲ့ သဘောဟာ ပျက်တာပဲ ၊ စိတ် အနှောင့်အယှက်
 မဖြစ်ပါစေနှင့် "ဟု သတိပေး မိန့်ကြား တော်မူသည်။ ထိုအခါ
 မိလ္လိကာက သိမ်းထားသော စာကိုထုတ်ပြပြီး " အချစ်ဆုံးသား
 ၃၂-ယောက်နှင့် အားအကိုး ရဆုံးခင်ပွန်း ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး တို့
 ကွယ်လွန်တဲ့ အကြောင်း သတင်း ကြားရတာ တောင်မှ
 စိတ်မတုန် လှုပ်အောင် ထိန်းထား နိုင်ပါသေးတယ် ဘုရား ၊
 ထောပတ်အို ကျကွဲတာ လောက်တော့ ဘာမှ အရေအတွက်
 မထားပါဘုရား " ဟု လျှောက်ထားလေသည်။ တကယ်ဆိုလျှင်
 ၃၃- လောင်ပြိုင် ဗျသန ဒုက္ခကြီးဖြစ်၍ ပဋ္ဌာစာရီထက် ၅ဆ၊
 ၆ဆ လောက်ပိုပြီး ရူးဖို့ ကောင်းလှသည်။ ပဋ္ဌာစာရီလို

အရင့်အမာ ပါရမီရှင်ကြီးလည်း မဟုတ်သေးပါ။ သာမန် ပုထုဇဉ် အနုစား မျှသာ ဖြစ်သည်။ တရားအသိ၊ သတိ၊ အထိန်းက လက်ဦးထားသဖြင့် ရူးဖို့ မဆိုထားဘိ ကျွန်ုပ်တို့သည် အဆင်သို့ပင် ရောက်မလာပေ။ ပုထုဇဉ်မိန်းမသားတစ်ယောက် ဤမျှလောက် စိတ်ထားခိုင် မာရင့်ကျက်သည်ကို ချီးမွမ်းအံ့ဩ ထိုက်လှ ပေသည်။ အမှန်အားဖြင့် မလ္လိကာ၏ နှလုံးသား မဟုတ်ပါ။ တရား ထုံမွမ်း ထားသော တရား နှလုံးသားသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဘဝတစ်ကွေ့ ခဏတွေ ရကျိုးနပ်အောင် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက် လေးနက်၍ အဖိုးတန်အောင် နေသွား တက်ပေသည်။ တရားကား ကိုယ်က စိတ်ဝင် စားသလောက် ကိုယ့်ကို တကယ် စောင့်ရှောက်တက်သော အံ့ဖွယ် စွမ်းအား ပါပေသည်။

❀ ခန္ဓာကိုယ်ကောင်း မီးစွဲလောင် ❀

ဝံ အိမ်မီးလောင်မှု၊ ဆွဲထုတ်သူ၊ ယူနိုင်သလောက် သုံးရသည်။

ဝံ မယူနိုင်ငြား၊ ဥစ္စာများ၊ မီးဝါးခံ၍ ရှုံးရသည်။

ဝံ ခန္ဓာကိုယ်ကောင်း၊ မီးစွဲလောင်ကာ၊ အိုနာသေမြဲ၊ မီးပုံထဲမှာ
ဒါနစသား၊ ကောင်းမှုများ၊ ဆွဲငြား ကိုယ်ပိုင် ရရှိ သည်။

ဝံ မယူနိုင်က၊ အပူရမြဲ၊ အမှိုက်ထဲမှာ၊ ပါသွားကာ၊ မီးစာ ဖြစ်ရ
သည်။

ဝံ ကျန်ရစ်တဲ့သူ၊ ဝေ၍ယူ၊ သေသူ ဘာမျှ မရပြီ။

ဝံ ဘဝတစ်ကွေ့၊ ခဏတွေ၊ မမေ့ရအောင် ယူရမည်။

လောက၌ နေအိမ်ဟူသည် သစ်ဝါး စသော လောင်စား များဖြင့် ပေါင်းစု တည်ဆောက် ထားခြင်း ဖြစ်၍ အချိန်မရွေး မီးလောင်တက် သကဲ့သို့ မိမိခန္ဓာသည်လည်း ရုပ်နာမ် ခန္ဓာ သေ စရာ များဖြင့် ပေါင်းစု တည်ဆောက် ထားသဖြင့် အချိန် မရွေး သေနိုင်သည်။ အို နာ သေ မီးလောင် တက်သည်။ လောင်နိုင် သည်။ လောင်နေသည်။ အိမ်မီးလောင်လျှင် လက်လှမ်းမီ သလောက် အိမ်ထဲမှရှိသော ပစ္စည်းဥစ္စာကို ဆွဲထုတ် ယူရမြဲဖြစ် သည်။ ဆွဲထုတ် ယူနိုင်သလောက် အိမ်ရှင်ရ၍ သုံးစွဲရသည်။ အဖိုး မတန်းသည်ကို ဆွဲမိလျှင် အဖိုးမတန်သည်ကိုသာ ရမည်။ အဖိုးတန်း ဆွဲမိမှ အဖိုးတန်သုံးရမည်။ မဆွဲယူနိုင်သော ဥစ္စာနှင့် တကွ အိမ်ကြီးကား မီးဝါခံ၍ ရှုံးရမြဲတည်း။

မိမိတို့ ရထားသော ခန္ဓာသည်လည်း အိုမီး အဆက် မပြတ်လောင်နေသည်။ အကြောင်း ဖောက်ပြန်တိုင်း နာမီး နှိပ်စက် နေဆဲ ၊ အိုမီးနှင့် နာမီးသည် တငွေငွေ လောင်ရင်း သေမီး တောက်ကြီး ဟုန်းကနဲ ထလာအောင် ရှိုးမြှိုက်ဆဲ ၊ ထို မီး လောင်နေသော ခန္ဓာ အိမ်ကြီးထဲမှ ကောင်မူ တရားကို အချိန်မီ လက်ဦးအောင် ဆွဲထုတ် ယူနိုင်မှ ကိုယ်ပိုင်ရမည်။ မယူ နိုင်လျှင် အမှိုက်ထဲ အကုန် ပါပြီး မီးစာ ဖြစ်သွား လိမ့်မည်။ သေသူမှာ လက်ခါ ထားခဲ့၍ ကျန်ရစ်သူသာ ဝေယူ သွားကြ လိမ့်မည်။ ဘဝ ခရီးကား ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်း လှသည်။ နောက် ဆုံးတွင် ကိုယ့် အခက်အခဲကို ကိုယ်သာ ဖြေရှင်းရမည်ဖြစ်၍ ဘဝတစ်ကွေ့ ခဏတွေခိုက် ခန္ဓာအိမ်ကြီး မလောင်ကျွမ်းမီ ပြာမကျမီ အချိန်မီ အားကိုးစရာ ကောင်းမှုအနှစ်ကို လျင်မြန်

ဖျတ်လတ် ပါးနပ်စွာ ဆွဲထုတ် ယူထားမှ စိတ်အေးရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားလက်ထက်က သာဝတ္ထိမြို့၌ သူဌေးမိသားစု ၃-ယောက် ရှိ၏။ ဦးရွှေတွန့် ၊ ဒေါ်ရွှေညွန့် သား မောင်ရွှေချော တို့တည်း။ ရွှေနှင့် ပစ္စည်း ပေါသော်လည်း မလှူရက် မပေးရက် နှမြော တွန့်တို လွန်းလှ သဖြင့် ဦးရွှေတွန့် ၊ ရွှေနှင့် ပစ္စည်းပေါ၍ သဒ္ဓါတရား မညွန့် မဆိုးလှသဖြင့် ဒေါ်ရွှေညွန့်ဟုဆိုနိုင်သည်။ ရွှေပေါသည်အိမ်၌ လူချောကလေးဖြစ်ရသဖြင့် မောင်ရွှေချော ၊ ရွှေပန်းတိမ်သည်ထံ နားတန်ဆာ အလုပ်ခိုင်းလျှင် လက်ခ ပေးရမည် စိုး၍ ဖခင် ဦးရွှေတွန့် ကိုယ်တိုင် ပုံမကျ ပန်းမကျ ထွင်းထု အပ်သော ရွှေနာ တန်ဆာပြောင်ချောကြီးကို ဝတ်ဆင်ရသဖြင့် လည်း မောင်ရွှေချောဟု ဆိုထိုက်သည်။ တစ်ဦးတည်းသော

သားကလေးသည် စိတ်ကောင်းရှိ၍ မိဘထံ ဘာမျှမပူဆာတက်၊
နူးညံ့ သိမ်မွေ့သည်။

မောင်ရွှေချော (၁၆)နှစ် အရွယ်တွင် အသားဝါ ရောဂါ
စွဲ ကပ်လာ၏။ ဒေါ်ရွှေညွန့်က ဆရာကောင်း ဆေးကောင်းဖြင့်
ရောဂါ ပျောက်အောင် ကုရန် ဦးရွှေတွန့်ကို ပြောသောအခါ
'ငွေကုန် မခံနိုင်' ဟုဆိုကာ ငြင်းပယ်သည်။ ကြားဖူး နားဝ
ဆေးမီး တိုများဖြင့် စမ်းကုကြည့်၏။ မပျောက်ဘဲ ရောဂါကျွမ်းမှ
ဆေးဆရာပင့်ရာ ဆေးဆရာများက နာမည်ပျက် မခံတော့ဘဲ
လက်လွှတ် လိုက်ကြ၏။ ရောဂါမှာ ကြာလေ ဆိုးလေဖြစ်ကာ
သေဘေးမှ လွတ်လမ်း မမြင်တော့ ၊ မောင်ရွှေချောကလေး
ဧကန် သေရတော့မည်ကို ဦးရွှေတွန့် သိလာ၍ 'သား လူမမာကို
လာရောက် ကြည့်ရှု မေးမြန်း သူများ အိမ်ထဲ၌ ထားသော

ပစ္စည်း များကို မြင်သွား ကြလိမ့်မည်။ သားကို အပြင်ဖက် ထုတ်ထားမှ ဖြစ် မည်’ ဟု တွေးကား လူမမာ သားကလေး မောင်ရွှေချောကို အိမ်ဦး ကြမ်းပြင်ဖက် ထုတ်ထားလိုက်သည်။ အနား၌ ပြုစု ယုယ စောင့်ရှောက် နေသည်လည်း မဟုတ်ပါ။ ပစ္စည်း ပြည့်စုံပါလျက် တစ်ဦးတည်းသော သားလိမ္မာကလေးကို တူတူတန်တန် သားလို မချစ်တက်သော ထိုမိဘမျိုးနှင့် ဘဝ တစ်ကွေ့ ကလေး၌ ခဏလေး တွေ့ရ မှာတောင် ကြောက် စရာ ကောင်းလိုက်ပါဘိ။

နောက်နေ့ နံနက်စောစောတွင် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူး ပြုခံ ထိုက်သူ ရှိ၊ မရှိ ဘုရားရှင်က ဉာဏ်မျက်စိကို ဖြန့်၍ ကြည့်တော် မူလိုက်ရာ ဉာဏ်တော်ထဲ၌ ရွှေချောကလေး ပေါ်လာသည်။ နံနက်လင်းသောအခါ ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံ၍

မြို့ထဲသို့ ဆွမ်းခံကြွရင်း ဦးရွှေတွန့် အိမ်ရှေ့သို့ ကြွရောက်
 တော်မူ၏။ ရွှေချောကို ချီးမြှောက်တော် မူလို၍ ကြွတော်မူခြင်း
 ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ရွှေချောသည် အိမ် အတွင်းဖက်ကို
 မျက်နှာမူ၍ အိပ်နေသည်။ မိဘနှစ်ပါးလုံး အနားမှာမရှိ ၊ ဘုရား
 ကြွလာသည်ကို ရွှေချော မမြင်၍ ဘုရားရှင်က ရောင်ခြည်တော်
 လွှတ်လိုက်သည်။ ရောင်ခြည်တော် လင်းထိန် လာသဖြင့်
 အရောင် လာရာဖက်ကို အားယူ၍ လှည့်ကြည့် လိုက်ရာ
 ဘုရားကို ဖူးမြင်ရသည်။ အလွန် အားနည်းလှ၍ မိမိလက်ကိုပင်
 မြှောက်ချီ နိုင်စွမ်း မရှိတော့သဖြင့် လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးနိုင်စွမ်းပင်
 မရှိတော့ ၊ ကြည်လင်သော စိတ်ဖြင့် အာရုံပြု၍ ဖူးမြင်ရုံသာ
 တက်နိုင်တော့သည်။ ဘုရားရှင် ပြန်ကြွ သွားပြီးနောက် မကြာမီ
 ပင် ထိုရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်၍ သေခါနီး ဘုရားကို ကြည်ညို
 လိုက်ရသော ကောင်းမှုကြောင့် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌

ဉာဏ်ကြီးသော စည်းစိမ် ပြည့်ဝသော နတ်သား တစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည်။

ဦးရွှေတွန်းသည် သားသေ အလောင်းကောင်ကို သုသာန်သို့ ပို့၍ မီးရှို့ မြေမြှုပ် လိုက်သည်။ သားမရှိခါမှ မိဘနှစ် ဦးလုံး သားတန်ဖိုးကို ပိုသိရသည်။ အမွေခံ သားသမီး မရှိတော့ သော မိမိ၏ ပစ္စည်း ဥစ္စာများကိုလည်း တန်ဖိုးရှိသည်ဟု မထင် တော့ ၊ အဖိုး အဖွား နှစ်ဦးတည်း အိမ်ထဲ၌ ခြောက်ကပ်ကပ် ဖြစ်လာသည်။

သားသေ ဆုံးသည့် နေ့မှစ၍ ဒေါ်ရွှေညွန့်မှာ နေစရာ မရှိအောင် ပူလောင်စွာဖြင့် ငိုရသည်။ ဦးရွှေတွန်းကြီးမှာ အိမ်မှာ ငို၍ အားမရနိုင်သဖြင့် နေ့စဉ် သုသာန်သို့လိုက်၍ ငိုနေသည်။

ထို အကြောင်းကို နတ်ပြည်သို့ ရောက်သွားသော ရွှေချော နတ်သားက သိရ၍ ` ငါ့အဖေသည် လူ့ပြည် သူ့အိမ်မှာ ငါ နေမကောင်း မကျန်းမာတုန်းက ဆေးကု ပေးရမှန်း မသိဘဲ သား သေလို့ မရှိတော့လည်း ငိုလိုက်ရတာ မောလို့ ၊ သွားပြီး အသိ ပေးဦးမှ ဖြစ်မယ် ' ဟု ကြံကာ (၁၆)နှစ်သား ရွှေချော ကလေး အယောင်ဆောင်ပြီး ဦးရွှေတွန့် ငိုကြွေးရာ သုသာန်သို့ ရောက်လာ၍ ငိုနေလေ သည်။

ဦးရွှေတွန့်က `ဩ-အမောင် ၊ ငါကတော့ သေသွားတဲ့ သားကို လွမ်းလို့ ငိုတာ ၊ အမောင်ကတော့ ဘာဖြစ်လို့ ငိုရ တာလဲ ' ဟု မေးရာ `ဩ- အဘ ၊ ကျွန်တော် ရွှေရထား တစ်ခု လုပ်ထားတယ် ၊ ရထားနဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် ဘီးနှစ်ခုကို အခုထိ မရ သေးဘူး ၊ ဒါကြောင့် ရထားဘီးနှစ်ခုလိုချင်လို့ ငိုတာပါအဘ '

ဟု ရွှေချောနတ်သားက ပြောသော အခါ သားနှင့် တစ်ပုံတည်း တူလွန်း လှသဖြင့် သားချစ် စိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ် လာ၍ ဦးရွှေတွန့်က မေးမြန်၏။

‘ရွှေ ငွေ ပတ္တမြား ကြေးတို့တွင် ဘယ်လို ရထားဘီးကို လိုချင် ပါသလဲ အမောင်’ ‘ဘယ်လောက် ကြီးတဲ့ ရထား ဘီး လုပ်ပေး မှာလဲ အဘ ၊’ ‘ကြီးချင်သလောက် ကြီးပါအမောင် ၊ လုပ်ပေးပါ့မယ်’ သား အသက်ထင်ရှား ရှိစဉ် မကျန်းမာတုန်းက ဆေးကု ပေးဖော် မရသည့် ဦးရွှေတွန့်က ‘ကြီးချင်သလောက် ကြီးပါစေ’ ဟု ဆိုလာသောအခါ ရွှေချောနတ်သားက ‘အဘ ကျွန်တော်က ရွှေ ငွေ ပတ္တမြား ကြေးဘီးတွေ မလိုချင်ဘူးဗျ ၊ ဟို- ကောင်းကင် ပေါ်မှာ နေနှင့်လ ရှိတယ် အဘ ၊ နေကို ရထားဘီးတစ်ဖက် လုပ်ချင်တယ် ၊ လကို ရထားဘီးတစ်ဖက် လုပ်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် နေနှင့်လကို လိုချင်လို့ ငိုတာပါ အဘ’

ဟု ပြောပြရာ ဦးရွှေတွန့်က ‘မိုက်လှ ရူးလှ ချဉ်းလား အမောင်ရယ် ၊ ကောင်းကင်က နေနှင့်လကို ဘယ်လိုလုပ် ရနိုင် မလဲကွယ်’ ဟုဆိုလေသည်။

ရွှေချောနတ်သားက ထို စကားမျိုးကို ပြောစေလို၍ ကြားလို၍ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ‘ဩ-အဘ ၊ အဘက မမြင်ရတော့တဲ့ သေသွားတဲ့ သားကလေး ရွှေချောကို လွမ်းလို့ တမ်းတပြီး ငိုနေတယ်၊ ကျွန်တော်က မြင်ရတဲ့ တကယ် ရှိနေတဲ့ နေနှင့်လကို လိုချင်လို့ငိုနေတယ် ၊ မရှိလို့ မမြင်ရတာကို မှန်းပြီး ငိုနေသူနှင့် တကယ်ရှိနေလို့ မြင်ရတာကို တမ်းတပြီး ငိုနေသူ နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်သူကပိုပြီး မိုက်ပါသလဲ ရူးပါသလဲ ခင်ဗျာ’

ဦးရွှေတွန့် ရှင်းကနဲ အမြင်ပေါ်လာ၏။ ‘အေး-
 ဟုတ်လိုက် တာကွယ်၊ သေပြီး မမြင်ရတော့တဲ့ သားကို မှန်းပြီး
 ငိုနေတဲ့ ငါက ပိုပြီး မိုက်တာ ရူးတာပေါ့ကွယ်၊ နေစမ်းပါဦးကွယ်၊
 အမောင်က ဘယ်သူလဲ၊ လူလား နတ်လား’ ‘ရွှေချောလေ
 အဘရဲ့ သားပေါ့၊ အဘရဲ့ အိမ်မှာ ရွှေချော ဘဝတုန်းက
 အသဲအသန် မကျန်းမမာ ဖြစ်စဉ် အဘကအိမ်ဦး ကြမ်းပြင်မှာ
 ထုတ်ထား လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက မြတ်စွာ
 ဘုရား ကြွလာလို့ လက်အုပ် မချီနိုင် လောက်အောင် အားနည်း
 နေတော့ ကြည်လင်တဲ့ စိတ်နှင့် ဖူးရုံသာ ဖူးမြင်လိုက်ရတဲ့
 ကုသိုလ်ကြောင့် ယခု တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှာ နတ်သားဖြစ်
 နေတယ်၊ အဘ-- ကုသိုလ်ကို လက်ဦးအောင် အမြန်လုပ်ပါ။
 အဘမှာ ပစ္စည်းတွေ အများကြီးပဲ၊ အမွေခံ သားသမီးလဲ မရှိ
 တော့ဘူး၊ အဘတို့ မရှိတဲ့အခါ ဒီပစ္စည်းတွေ ဘယ်သူ့ အတွက်

ဖြစ်မယ် ထင်လိုလဲ၊ ဘုရားထံ ချဉ်းကပ်ပြီး အမြန် အလှူလုပ်ပါ။
တရားနာပါ' ဟု ပြော၍ နတ်ပြည်သို့ ပြန်သွားသည်။

ဦးရွှေတွန်းသည် ချက်ချင်းအိမ်ပြန်၍ ဆွမ်းစီမံပြီး ဘုရားနှင့် တကွ သံဃာကို အိမ်ပင့်ကာ ဆွမ်းကပ် လေသည်။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် ပရိသတ် များစွာ ရောက်လာ စေသတည်း။ `ရွှေချော နတ်သား ရောက်လာ စေသတည်း' ဟု ဘုရားက အဓိဋ္ဌာန် လိုက်ရာ ရွှေချော နတ်သားလည်း ဦးရွှေတွန်း အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဘုရားက တရား ဟောရာ တရားပွဲ ပြီးသွား သောအခါ ရွှေချောနတ်သားနှင့် ဦးရွှေတွန်း သောတာပန် ဖြစ်သွားသည်။ ဦးရွှေတွန်းသည် သောတာပန် ဖြစ်ပြီးသောအခါ များပြား လှစွာသော ပစ္စည်းဥစ္စာကို သာသနာ၌ စွန့်ကြဲ လှူဒါန်း လိုက်လေ တော့သည်။

ဤအကြောင်းအရာ၌ ရွှေချော၏ စိတ်ထား ဖြူစင် မြင့်မြတ်ပုံ အသိတရား ပြည့်ဝပုံကို အတုယူဖွယ် အဖြစ် တွေ့ရ မည် ဖြစ်သည်။ ဘဝတစ် ကွေ့၌ ခဏတွေ့ခိုက် မသိတက်သူကို သိတက် သူက ခွင့်လွှတ်ရမည် ၊ မသိတက်သူကို သိတက်သူက မေတ္တာ ရှေ့ထား ကူညီရမည် ၊ လမ်းညွှန်ရမည်။ တစ်လုတ် ကျွေးဘူးသည့် သူ့ကျေးဇူးကို သိရမည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မကျေနပ်မှု အလုံး အကြိတ်အခဲများ မဖြစ်စေဘဲ ခန္တီ မေတ္တာဖြင့် ချေဖျက် ပစ်ရမည် စသည်ဖြင့် ယူတက် သလောက် ဘဝ သင်ခန်းစာများ ရရှိနိုင် ပေသည်။ တကယ် ဆိုလျှင် ဦးရွှေတွန့်သည် သားရွှေချော အပေါ် သားလိုမချစ် တက်၊ သေလုမျောပါး ရောဂါ ဖြစ်တာတောင်မှ ပစ္စည်းကုန်မှာကို နှမြော၍ ဆေးကုဖော် မရ၊ ဤမျှ အသိတရား ခေါင်းပါးသူကို

ရွှေချော မစိမ်းကားပါ။ နတ် စည်းစိမ်ဖြင့်လည်း မေ့လျော့ ယစ်မှုး
မနေပါ။ ဖခင်ကို ဖခင်ဟုပင် အသိအမှတ်ပြု၍ သဘောထား
ကြီးစွာ သာသနာနှင့် တွေ့ရသည်ထိ ကူညီ ပေးလိုက်ပုံမှာ
လက်ဖျား ခါပြီး အံ့ချီး ထိုက်လှ ပေသည်။ ဘဝတစ်ကွေ့မှာ ခဏ
တွေ့ရကျိုး နပ်အောင် နေထိုင် ကျင့်သုံးတက်ပါပေ စွတကား။

✿ အိုတာမမြင် မသေချင် ✿

ဝီ နွားကိုကျောင်းငြား၊ နွားကျောင်းသားမှာ၊ တုတ်ကိုကိုင်ကာ၊
မောင်းလာနွားစာကျက်။

ဝီ အိုသေတရား၊ ဤနှစ်ပါးမှာ၊ နှိပ်စပ်ကာ၊ မောင်းလာ
လူ့အသက်။

ဝီ အိုတာမမြင်၊ မသေချင်၊ ပြုပြင်သော်လည်း လိုက်၍ဖျက်။

ဝီ အသိဉာဏ်ယှဉ်၊ ပြင်လည်းပြင်ပါ၊ စေခိုင်းပါ၊ လူမှာ အမြတ်
ထွက်။

ဝီ ဘဝတစ်ကွေ့၊ ခဏတွေ၊ မမေ့ရအောင် ကြိုးစားတက်။

နွားကျောင်းသားသည် တုတ်ကိုကိုင်၍ ရိုက်နှက်ကာ
နွားများကို နွားစာကျက်သို့ မောင်နှင် နေသကဲ့သို့ အို သေ

တရားသည် သင်္ခါရ တုတ်ကို ကိုင်၍ သတ္တဝါ အများကို နှိပ်စပ်
 ကာ သုသာန်သို့ မောင်းနှင် နေသည်။ နွားကျောင်း သားက
 အစာ ကောင်းကောင်း စားစေလို၍ ရေကောင်းကောင်း သောက်
 စေလို၍ မောင်းနှင်သော်လည်း အိုသေ တရားက သတ္တဝါ
 အများကို မောင်းနှင် နေခြင်းကား အကျိုးလိုလား၍ မဟုတ်ချေ။
 ပျက်စီးအောင်သာ ရိုက်နှက် မောင်းနှင် နေခြင်း ဖြစ်သည်။
 အိုတာ မမြင်ချင် ၊ မသေချင်း၍ အမျိုးမျိုး အကြောင်း စုံဖြင့်
 ပြုပြင်သော်လည်း အချိန် စေ့လျှင် ဖျက်ချ လိုက်သည်
 သာတည်း။ မသွားဘဲ နီးနေသည်မှာ သုသာန်ပင် မဟုတ်
 ပါလော။ မည်မျှပင် ပြုပြင် စေကာမူ အချိန်စေ့က ပျက်မြေ
 တည်း။ ထို့ကြောင့် ပြုပြင်တိုင်းလည်း အသိဉာဏ် ယှဉ်ရမည်။
 နေ့စဉ် ကိုယ်ပိုင်အင်အား ရရှိအောင်လည်း အားမနားတမ်း
 စေခိုင်း ရမည် ဖြစ်သည်။ လူတိုင်း သေလက်မှတ် ရပြီးသား

ဖြစ်၍ လက်မှတ်ကို ကိုင်ကာ ကိုယ့် အလှည့်ကို တန်းစီ
 စောင့်နေ ကြသည်။ ကြောင်လက်ထဲသို့ ရောက်သွားသော
 ကြွက်ကို ကြောင်သည် အမျိုးမျိုး ကျေနပ်အောင် ဆော့ကစား၍
 ခေါင်းမှစပြီး ဝါးစား လိုက်သကဲ့သို့ ဤခန္ဓာကြွက်ကိုလည်း ဇရာ
 ကြောင်သည် ဗျာဓိ မျိုးစုံဖြင့် ကျေနပ်အောင် ဆော့ကစားပြီးမှ
 မရဏဖြင့် ဝါးစာလိုက်မည် သာဖြစ်ပါ သည်။

❀ အပုပ်ကိုဆောင် အသေကောင် ❀

- ဦး ဂုဏ်စွမ်းရည်များ၊ လျှော့ကျသွား၊ မှတ်သား အသေကောင်။
- ဦး အပုပ်ရည်တွေ၊ ယိုစီးနေ၊ မှတ်လေ အသေကောင်။
- ဦး ချစ်ခင်စရာ၊ ဖြတ်တက်ပါ၊ မှတ်ပါ အသေကောင်။
- ဦး အသုံးမကျ၊ မီးရှို့ရ၊ မြှုပ်ရ သုသာန်ဘောင်။

မရဏ ဝါးစားခံရ၍ သေဆုံး ပျက်စီးကာ ဥတုဇ ရုပ် ကလာပ် အလောင်းကောင်ကြီး ဘဝသို့ ရောက်သွားသော အခါ ခင်တွယ်စရာ တစ်ကွက်မျှ မရှိတော့ပါ။ အသက် ထင်ရှား ရှိစဉ်က ရှိနေခဲ့သော ဂုဏ်ထူး စွမ်းရည်များ အားလုံး လျှော့ကျ ပျက်စီး ဆုတ်ယုတ် သွားသောကြောင့်လည်း အသေကောင်ဟု ခေါ်ရသည်။ ရက်ကြာလာသည်နှင့် အမျှ ရွံစရာ အပုပ်ရည်တွေ

တစ်စိုစို ယိုစီး နေတက်သော ကြောင့်လည်း အသေကောင်
 ပုပ်ကြီး ဖြစ်လာ ရသည်။ အဆင်း အနံ့ ပုံသဏ္ဍန် အားဖြင့်
 ဖောက်ပြန် ပျက်စီးလာ၍ ချစ်ခင် တွယ်တာ စရာမှန်သမျှ
 ဖြတ်တောက် ပစ်တက်သော ကြောင့်လည်း အသေကောင်
 အမည် ရသည်။ ဘာမျှ အသုံး မကျတော့ သဖြင့် လူသေ မြှုပ်ရာ
 သုသာန်သို့ ထုတ်၍ မီးရှို့ကာ မြေမြှုပ်ပြစ်လိုက် ရတော့သည်။
 နောက်ဆုံးတွင် ဘာမျှ မဟုတ်တော့ ပါတကား။

❀ သေသွားသူတွေ အမျှဝေ ❀

- ဦး သေသွားသူတွေ၊ အမျှဝေ၊ ပြုလေမြတ်ကောင်းမှု။
- ဦး ကိုယ့်မှာရှိတာ၊ ပေးရပါ၊ ကောင်းစွာ ကုသိုလ်ပြု။
- ဦး အထုပ်(၄)ထုပ်၊ ကောင်းစွာလုပ်၊ မယုတ်ရအောင်စု။
- ဦး သိက္ခာ(၃)ရပ်၊ အကျင့်မြတ်တွင်၊ ဒါနတင်၊ စွမ်းအင်မြတ်
ကောင်းမှု။
- ဦး ကိုယ်ပိုင်ပြီးမှ၊ များသတ္တ၊ အမျှပေးဝေပြု။
- ဦး အမျှကိုယူ၊ ဝမ်းမြောက်သူ၊ အတူရရှိချမ်းသာစု။
- ဦး မေတ္တာရှေ့ထား၊ စိတ်အားထက်သန်၊ တရားမှန်၊ ဧည့်ခံပွဲ
ဟုရှု။

ပုထုဇဉ်တို့၏ လားရာဂတိသည် မရေမရာ သွားနေလျှင် ပိုင်းခြား သတ်မှတ် မမြဲတက်ချေ။ စိတ် မတည်ငြိမ်တက်သဖြင့် တဏှာ တိမ်းညွတ်ရာ ရောက်သွား တက်သည်။ အကုသိုလ် အလေးချိန် များနေလျှင် အကုသိုလ် တွန်းချရာ သို့လည်း ရောက်သွား တက်သည်။

အရေးအခါက ပါဠိလိမြို့၌ ထီးနန်းစိုက်၍ အုပ်ချုပ်သော အဿက မင်းကြီးတွင် ဥပရီ မည်သော အလွန်ချောမောလှပသော မိဖုရားခေါင်ကြီး ရှိသည်။ မြန်မာလို ဒေါ်မြင့်မြင့်ဟု ခေါ်ရ မည်ဖြစ်၏။ ထိုမိဖုရားကြီး မကြာမီ ကွယ်လွန် သွားသည်။ အဿက မင်းက ချောလွန်း လှလွန်း ချစ်မြတ်နိုးလွန်း လှသဖြင့် မိဖုရားကြီး၏ အလောင်းကောင်ကို မီးမရှို့ရက် ၊ မြေမြှုပ်ရက်ဘဲ ဆေးစိမ်ထားကာ နေ့တိုင်း မစားနိုင် မသောက်နိုင်

အလောင်းကောင်ကို ကြည့်ကြည့်ပြီး ပူဆွေး ငိုကြွေးနေသည်။ မည်သူမျှ တရားရအောင် နားချ၍မရ ၊ နေ့စဉ်မပြတ် ငိုလာခဲ့ရာ ၇-ရက်ကြာ သွား၏။

ဘုရားလောင်းဈာန် အဘိညာဉ်ရ ရသေ့ကြီးသည် အဿက မင်းကြီး၏ သောက ပရိဒေဝမီးကို ငြိမ်းပေးရန် တန်ခိုးဖြင့် မင်းဥယျာဉ်သို့ ကြွသွား၏။ ‘မိဖုရားကြီး ဥပရီ (ဒေါ်မြင့်မြင့်)ကို မြင်လိုလျှင် ဥယျာဉ်သို့ လာခဲ့’ ဟု လုလင် တစ်ယောက်မှ တစ်ဆင့် သတင်းပို့ လိုက်၏။ မိဖုရားကြီးကို မြင်လို လှသဖြင့် အဿကမင်းကြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စိတ်အား တက်ကြွစွာ ဥယျာဉ်သို့ ရောက်လာ၍ ဘုရားလောင်း ရသေ့ကို ရှိခိုးထိုင်နေပြီး ‘အရှင်ဘုရား ၊ မိဖုရားကြီးရဲ့ ဖြစ်ရာ အရပ်ကို သိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား’ ဟုတ်ပါတယ်

မင်းကြီး' `ဘယ်မှာ ဖြစ်သလဲ ဘုရား' `မိဖုရားကြီးက
 ရုပ်အဆင်း လှလွန်းတော့ အလှ မာန်ယစ်ပြီး မေ့လျော့ ပေါ့ဆ
 လွန်းလို့ ကောင်းမှုမပြု မိတာကြောင့် ဒီဥယျာဉ် ထဲမှာပဲ နွား
 ချေပိုးမကြီး ဖြစ်နေရဲ့ဗျာ' `အား- အရှင်ဘုရား မဖြစ်နိုင်တာဘဲ၊
 မယုံနိုင်ပါဘူး' `ဒီလိုဆို ခေါ်ပြီး ပြပေးမယ်လေ' `ပြပေးပါ
 ဘုရား' ဘုရားလောင်းက `နွားချေး ပိုးထီးကြီး နွားချေးပိုးမကြီး
 နှစ်ကောင် အသကာ မင်းရဲ့ရှေ့မှာ ရောက်လာကြစေ' ဟု
 တန်ခိုးဖြင့် ခေါ်လိုက်၏။ ချက်ချင်း ပိုးကောင်ကြီး နှစ်ကောင်
 ရောက်လာ ကြသည်။ `ဟောဒီမှာ မင်းကြီး နွားချေး ပိုးထီးကြီး
 ရဲ့ နောက်က လိုက်လာတဲ့ နွားချေပိုးမ ကြီးဟာ ဒကာတော်
 မင်းကြီး ချစ်မြတ်နိုး လှတဲ့ ဥပရီ မိဖုရားကြီးပဲ' `တပည့်တော်ရဲ့
 မိဖုရား ချောကြီး ဒီလိုစက်ဆုပ် စရာကောင်းတဲ့ နွားချေးပိုးမကြီး

ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ မယုံနိုင်ပါ ဘုရား’ `ဒီလိုဆို စကား အပြော ခိုင်းမယ်လေ’ `ခိုင်းပါဘုရား’

ဘုရားလောင်း တန်းခိုးဖြင့် `ဥပရီ (မြင့်မြင့်)’ ဟု ခေါ်လိုက် ၏။ `ဘာဘာလဲ အရှင်ဘုရား’ ဟု ပြန်ထူးသည်။ `သင်က အရင် ဘဝက ဘယ်သူလဲ’ `အဿက မင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားကြီး ဥပရီပါ ဘုရား’ `ယခုအခါ သင်ဟာ အဿက မင်းကြီးနှင့် ပိုးထီးကြီး နှစ်ဦးမှာ ဘယ်သူ့ကို ပို ချစ်သလဲ’ `အရင် ဘဝက ခင်ပွန်းထက် ယခုဘဝ ခင်ပွန်းကို ပိုချစ်ပါတယ်။ ဘဝဟောင်း ချုပ်လို့ ဘဝသစ် ရောက်လာချိန် ကစပြီး အဿက မင်းကြီးဟာ ကျွန်ုပ်အတွက် ဘာမျှ အကျိုး မရှိတော့ပါ။ ဖြစ်နိုင် လျှင် အဿက မင်းကြီးကို သတ်ပြီး လည်ချောင်းသွေးနဲ့ ပိုးထီးကြီး ရဲ့ခြေကို ဆေးပေး ချင်ပါတယ်’ ဤသို့ ပိုးမကြီး

ဖြေဆိုသံကို အဿက မင်းကြီး ကြားသောအခါ
 စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားပြီး 'ဒီလိုမှန်း သိရင် ဘာလို့ စိတ်
 အပင်ပန်းခံ နေတော့မလဲ၊ အစောကြီး ကထည်းက
 အလောင်းကောင်ကို လွှင့်ပစ်မှာပေါ့' ဟု ဆိုကာ
 အခမ်းအနားဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်မနေတော့ဘဲ မိဖုရားကြီး အလောင်း
 ကောင်ကို စွန့်ပစ်လိုက် လေသည်။

အဿကမင်းကြီးသည် စောစောက အကြောင်းမသိ
 သဖြင့် မိဖုရားကြီးအပေါ် စွဲမိစွဲရာ စွဲပြီး မအိပ်နိုင် မစားနိုင်
 လောက်အောင် သောက ပရိဒေဝ အပူမီး ကြီးစွာ လောင်ခဲ့
 လေသည်။ အကြောင်းမှန် သိသွားသောအခါ မိဖုရားကြီး အပေါ်
 တပ်မက်မှု ကင်းကာ သောက ပရိဒေဝ မီးငြိမ်း အေးသွားသည်။

မိမိနှင့်ဆက်စပ်သူ သေသွားလျှင် သေသူကို ရည်စူး၍ ကျန်ရစ်သူက ကုသိုလ် ပြုပြီး အမှု ပေးဝေခြင်းသည် မြင့်မြတ်သော လူကျင့်ဝတ်ပင် ဖြစ်သည်။ သေသွားသူ အပေါ် အစွဲအလန်းကြီးစွာဖြင့် ပူလောင်ရှုပ်ထွေးစွာ အမှုဝေခြင်း မျိုးသည် အကျိုး မများပါ။ မေတ္တာတရားဖြင့် သန့်ရှင်းအေးမြစွာ ကူညီချီးမြှောက်သည့် သဘောမျိုးသာ ဖြစ်ရပါ မည်။

သေသွားသူသည် ဒေဝ-မနုဿ-နိရယ-ပေတ-တိရစ္ဆာန်ဟု သွားရာ ဘဝ ငါးမျိုးအနက် ပေတဂတိ (ပြိတ္တာဘဝ) ကိုရောက်မှ အမှု ပေး၍ အကျိုး ခံစားခွင့်ရှိသည်။ မနုဿ (လူ) ၊ နိရယ (ငရဲ) တိရစ္ဆာန် ဘဝမျိုးသို့ ရောက်သွားလျှင် အမှု ပေးသည်ကို ကြားနိုင်မည် မဟုတ်၊ ခံစားခွင့် ရနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ဒေဝ (နတ်ဗြဟ္မာ ဘဝ) ရောက်လျှင် သာဓု ခေါ်နိုင်

သော်လည်း ကျန်ရစ် သူက ပေးလိုက်သော ကုသိုလ် အဖို့ကို သူက မျှော်လင့် လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သီလ ရှိသူအား လှူရမည်၊ ရည်စူး ရမည် ၊ အမျှ ပေးရမည်။ ဘဝ တစ်ပါးရောက်သူ သိ၍ သာဓု ခေါ်နိုင်ရမည်။ သို့မှသာ အကျိုး ခံစားခွင့် ရှိသည်။ နောက် ပိတ်ဆုံး မိမိတော့ ရပြီးသား ပါတည်း။ သေသွားသူ အပေါ် ကျေးဇူး သိတက်သည့် ဂုဏ်၊ အကျိုးလိုလား မေတ္တာထားတက် သည့်ဂုဏ် ကလည်း တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် ကျန်ရစ် ပေသည်။

ကိုယ့်မှာရှိပြီးသည်ကိုသာ သေပြီးသူ အတွက် အမျှ ပေးဝေ ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ရှေးဦးစွာ မိမိက ကုသိုလ် အကောင်း စား ရအောင် ပြုရမည်။ မိမိ၌ နည်းနည်း ရှိလျှင် နည်းနည်းသာ ပေး၍ ဖြစ်နိုင်မည်။ များများရှိထားမှ များများ ပေးနိုင် လိမ့်မည်။ အညံ့စား ရှိထားလျှင် အညံ့စားကိုသာ ပေးနိုင်

၍ အကောင်းစား ရှိထားမှ အကောင်းစားကို ပေးနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကုသိုလ်ကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်တက်ဖို့ကား ကျန်ရစ်သူ၏ အရေးအကြီးဆုံး တာဝန်ပေတည်း။

ဒါန, သီလ, သမထ, ဝိပဿနာ ဟူသော အထုပ်ကြီး ၄-ထုပ်ကို ကောင်းစွာ ထုပ်ပြီးနောက် (သို့မဟုတ်) သီလ, သမာဓိ, ပညာ, သိက္ခာသုံးရပ် အကျင့်မြတ်ပေါ်တွင် ဒါန ရိက္ခာ ထုပ်ကို တင်ပြီးနောက် အမျှပေးကာ တင်ပို့ လိုက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပိုင် ပြီးမှသာ ကိုယ်ပိုင် ကုသိုလ်ကို အမျှ ပေးရသည်။ ပစ္စည်းသည် ကိုယ်ပိုင်း မဟုတ်ဘဲ ဘုံဆိုင်သာ ဖြစ်၍ အမျှပေး ဝေ၍ မရပါ။ ဘုံဆိုင် အငှားကို ကိုယ်ပိုင်တရားဖြင့် လဲလှယ် ပြီးမှ အမျှဝေ၍ ဖြစ်သည်။

အမျှပေးသည်ကို သိရှိခွင့်ရ၍ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ
 သာဓု ခေါ်လျက် အမျှကို ယူနိုင်လျှင် ဘဝတစ်ပါးပြောင်းသွား
 သူသည် ကုသိုလ်ပြုသူနှင့် ထပ်တူ အဖို့ရကာ ချမ်းသာခွင့်
 ရသွား လေသည်။ သေလွန်သွားပြီး သူကို ရည်စူး၍ ကုသိုလ်
 ပြုခြင်းကို မေတ္တာ တရားရှေ့ သွားပြ၍ တရား ထမင်းဝိုင်းကြီးကို
 ပြင်ပြီး ဧည့်ခံ နေသည်ဟု မြင်အောင် ကြည့်ရှု သုံးသပ်တက်ဖို့
 လိုအပ် လှပေသည်။ ဘဝတစ်ကွေ့ ခဏတွေခိုက် အကျိုးရှိရှိ
 ကူညီ ပေးခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

